

*Ook het RijswielSolax
is gemonteerd met*

VREDESTEIN

banden

snel, soepel en betrouwbaar

MAANDBLAAD
TWEEDE JAARGANG No. 3
AUGUSTUS 1950

Op de
SOLEX

Op de SOLEX

Mandblad voor Solex-enthousiasten

2e Jaargang - No. 3 - Augustus 1950

Abonnementprijs: f 3,50 per jaar

Administratie-adres:

Kon. Nederl. Boekruiterij
H. A. M. Koolmans, Lange Haven 141,
Schiedam, tel. 69300, groennummer 5858

Redactie-adres:

Heinman Dullaerplein 3, Rotterdam

Aan dit nummer werkten mee:

Artikelen

Maurits Soeman, Henriëtte van Eijk,
Ch. A. Coenen, Kees Hama, K. J. Müller,
Ella Goldstein, A. Prady, Joris de Bergh,
Mr. F. Lambertus Hurdubinn, Uijff, e.a.

Tekeningen

Elio Westendorp, C. J. Krijffens, Ben
Dill, e.a.

Foto's

P. Troost, C. Kramer, Kees Hanna, e.a.

Lay-out

Jan W. Wanderink

Stukken bestemd voor de Redactie, dienen uiterlijk de
1ste van de maand binnen te zijn.

Het oeremmen van artikelen is alleen toegestaan na
schriftelijke toestemming van de Redactie.

Abonnementen kunnen gestort worden op postgiro-
rekening nr. 5858 t.n.v. van Kon. Nederl. Boek-
ruiterij H. A. M. Koolmans, Schiedam.

Indien niet wordt gestreerd, zal per postnaas over
het abonnementgeld worden beschikt.

Deze maand:

Dit derde nummer van de tweede
jaargang openen wij met een
interessant artikel van onze ver-
keersdeskundige, Hoofdin-
spector Müller van de Verkeers-
politie te Rotterdam, over een
actueel probleem: het gebruik en
de plaats van de gemotoriseerde
fiets op de weg. Wij raden u
aan dit aandachtig te lezen.

Direct daarop geeft onze Vrijen-
de medevertker A. Vrijly een
voorzichtig tussen een Constel-
lation en een Solex. Het voor-
maats van reizen is — zegt
Vrijly — altijd meer een leren
herkennen van het vertrouwd
dan een leren kennen van iets
nieuws.

Piet Bakker begint in dit nummer
met het eerste artikel van zijn
serie: „Wij en de Weg”, een
geestige samenvatting over een lute en
daarvoor pleitende oerman.
Ella Goldstein bezocht Denemar-
ken, oase in Europa.

Uitral beïndigde zijn serie tech-
nische artikelen over startmoel-
ijkheden met „De bougiekabel”.
Uw redacteur bezocht een merk-
waardig hotel „Huize Den Deyl”,
in het Masbos en schreef ook
een aantal indrukken neer over
een vaantletocht door België.
Kees Hama ontbrekt natuurlijk
niet, evenmin als Henriëtte van
Eijk.

En dan de uitslag van de 5e prijs-
vraag waar U waarschijnlijk wel
in het bijzonder voor geïnteres-
seerd bent. Meij. Jac. Bus in
Haarlem was dit keer de geluk-
kige.

Joris van den Bergh vertelt op zeer
humoristische wijze over het
soms wel zeer hinderlijke ver-
schijnsel van handje in handje
rijden.

Alles tezamen genomen, geloven
wij, dat ook dit nummer u niet
zal teleurstellen!

De Heer met de claxon

WONDER hun die verre reizen maken iets te kort te
willen doen, meen ik te mogen beweren, dat een
chef-monteur van een Solex-station met een dikke
500 klanten over veel stof beschikt om te verhalen.

Ik meen goed te doen een van de vele voorvallen,
die dagelijks passeren weer te geven. Ze kunnen de
lezers Solex-berijders (stars) zeker dienen „tot leringhe
ende vermaeck”.

Zo is daar, laat ik hem maar noemen „meneer van
Bruggen”, een aardige kerel met een artistieke aanleg en
de spelse geest van een student. Althij critiek, is het niet
op de belasting, dan is het op het regeringsbeleid in het
algemeen en ten aanzien van de Solex....

We kennen allemaal de tijd nog van om de andere week
rijbewijs-nummerbepaling en spiegel en van geen
nummerbepaling, geen rijbewijs, geen hoorn, geen spiegel,
maar alleen een bel!

Een en ander was een demate grote doorn in het oog
van meneer van Bruggen, dat hij zijn misnoegen over al
deze dingen te kennen gaf, door op de bagagedrager van
zijn Solex, direct achter het zadel een claxon te monteren
(zo een met drakbeweging, u weet wel, die men vroeger op
motorfietsen aantroef), die een allertijdslijfelijk geluid
kon uitkrijgen.

Wanneer meneer van Bruggen nu even ging verzitten
ontstond een snijster gekrijf, dat de niets vermoedende
wielrijder of wandelaar de haren ten berge deed rijzen.
Zo kon het gebeuren, dat tijdens de Rallye naar Schiphol
bedoelde heer in gezelschap van nog enkele deelnemers op
een smal weggetje een familie aantroef, die blijkbaar aan
het genieten was van Holland op z'n Zondags. De heer des
huizes had juist langs de dijk voor zijn wederhelft een
kleinrijf veldbonquet bijengespokeld en wilde dit vol
trots overhandigen toen ons troepje Solekxers, waarvan
meneer van Bruggen deel uitmaakte, passeerde. Men
grootte elkander vriendelijk, de heer van Bruggen neigde
voorstelijk, maar schoof daarbij iets te ver naar achteren....
De gevolgen hiervan bleven niet uit. De bloemen-
schenkende vader wankelde even en stortte van schrik
van het talud omlaag. De dame, die met een angstwekkende
gil de claxon trachtte te overtreffen, viel achterover en
rolde met bouquet en al haar mannelief achterna.
Ja, nog steeds kunnen „grote mensen klein en kleine
mensen groot” zijn.

ANEDO.

In dit nummer treft u de uitslag aan van
onze 5e prijsvraag.

In het Septemberrang wordt weer een nieuwe
aantrekkelijke prijsvraag opgenomen met als
prijs een fonkelende Solex, die u kunt winnen.
Mocht u nog geen abonnee zijn, zorg dan dat
door een abonnement dit nr. u niet ontgaat.
Een abonnement op ons blad met zijn uitgelezen
stat medewerkers kost slechts f 3,50 per jaar.
Schrijft u nog heden een briefkaartje aan onze
administratie, Lange Haven 141, Schiedam?

Op de Solex

anderen ten voorbeeld

K. J. Müller
Chef verkeerspolitie Rotterdam

BEEDS meerdere keren is er in „Op de Solex” op
gewezen dat men als bestuurder van een rijwiel
met hulpmotor zich de nodige beperkingen moet
opleggen bij het weggebruik. Zo hebben we onlangs in
een artikel over de voorrang op kruispunten aangevallen
om zich als Solexberijder daarbij geheel te gedragen als
wielrijder.

„Van twee wallen eten” is een uitdrukking waarin iets
onsympathieks te beluisteren is. Toch zouden deze woer-
den van toepassing zijn op de Solexbestuurder als hij,
enerzijds profiterend van de eindelijk verkregen gedeel-
telijke gelijkstelling met het rijwiel, anderzijds ten opzichte
van het overige verkeer weer gebruik zou willen maken
van zijn voorrangrecht als „motorrijtuig”. Zoals wij in
reeds vermeld artikel hebben uiteengezet heeft de bestuur-
der van het RijwielSolex eigenlijk voorrang boven de van
rechts of links komende wielrijder en boven alle van links
komende motorrijtuigen. Dit is in de wegpraktijk niet
door te voeren en de meesten zullen dit voorrangrecht
dan ook niet opeisen. Vooral als het druk is op de weg en
indien de Solexberijder tezamen met wielrijders oprijdt is
het voor uit een andere richting aankomenden rijwiel niet
zichtbaar of men met een gewoon of met een gemotoriseerd
rijwiel te doen heeft. Aangezien vooral de Solex uiterlijk
zo weinig van een normaal rijwiel afwijkt, daarenboven

ook in snelheid daarvan weinig verschilt en een nauwelijks
hoorbaar uitlaatgeluid produceert, moet de berijder er
steeds aan denken dat de andere weggebruikers hem als
wielrijder zien. Hij moet daar dan ook naar handelen en
vooral ten aanzien van de voorrangsweste en van de
plaats die hij op de weg inneemt voortdurend „wielrijder”
blijven. Solexisten die tevens autorijden zullen dit gemak-
kelijker beamen dan de niet-chauffeurs.

Automobilisten spreken meermalen hun bezorgdheid
uit over de wijze waarop sommige gemotoriseerde wiel-
rijders over de weg rijden. Nu weten wij allen dat de be-
stuurders van auto's veel min of meer gerechvaardigde
klachten over de wielrijders hebben, maar het gaat hier
over handelingen die vooral juist door de gemotoriseerde
wielrijders worden gepleegd. In de eerste plaats vindt men
dat er onder hen nog teveel zijn die voorrang opeisen t.a.v.
het van links komende snelverkeer (auto's en motoren).
Boven schreven we al dat dit voorrang nemen in alle op-
zichten is af te keuren en sterk ontraden moet worden.
Het is allerszins gewenst dat dit in de komende wetgeving
in die zin geregeld zal worden: de praktijk wijst uit dat dit
de veiligheid ten goede zal komen. Direct daaruit voort-
vloeiend zal de wijze van rijden, die men op de weg in de
nabijheid van een kruispunt moet toepassen, zich aftekenen.
Men moet zijn snelheid daar regelen naar die van de even-
tueel mede aanwezig zijnde wielrijders-
stroom, dus een weinig inhouden. Al-
dus laat men niemand in het onzekere
dat men zich als wielrijder wenst be-
schouwd te zien. Dit is ook de juiste
methode tegenover de gewone wiel-
rijders die eveneens verwachten dat
ze van rechts komende voorrang heb-
ben boven de gemotoriseerde wiel-
rijders. Wij achten het niet meer dan
blijft dat men zich daaraan houdt.
Aan onze op dit punt niet meer geheel
bij zijnde wetgeving moet men geen
rechten willen ontfangen die in de
praktijk niet houdbaar zijn.

Maar het gaat niet alleen over het
voorrangrecht als men zich wel eens
belaagt over het weggedrag der ge-
motoriseerde wielrijders. Zij zouden
ook vaak niet op de juiste plaats op
de weg rijden. Dit is een moeijlijk pro-
bleem. Niet zo zeer op de buitenwegen,
waarlangs vaak goede en niet zeer
druk bereden rijwielpaden liggen.
Wie daar toch nog gebruik maakt van
de rijbanen voor het snelverkeer
speelt, vooral tijdens duisternis, een-

Snelverkeer heeft voorrang,
ook al komt het van links!

In de tunnels voor het snelverkeer hoort deze Solex-rijder bestis niet thuis!

vondig met zijn leven. Zou zo iemand dan willen opmerken dat dit toch zijn eigen zaak is, dan moet hij toch nog wijken voor het argument dat de automobilist, door de aanwezigheid van de Solexist verrast, zichzelf en ook andere weggebruikers in groot gevaar kan brengen. In 't bijzonder mogen we hier misschien waarschuwen tegen het rijden met de Solex door de Maastunnelruizen voor snelverkeer. Uit eigen ervaring en waarneming als Solexist en als automobilist weten we hoe gevaarlijk dit is. Indien men het al als een offer voelt om deze snelwegen te verlaten en van de rijwielpaden gebruik te maken, breng dit offer dan, het is heus beter. Maar waar moeten we nu rijden in het stadsverkeer en op de drukke buitenwegen zonder rijwielpaden? Hierover maken velen zich zorgen. Omlangs nog peinsde de voor de lezers van „Op de Solex” niet onbekende heer Koolhaas Revers in de „Motorkampioen” kennelijk over dit probleem, nadat ook hij de meer dan duizend Solexisten van Schiphol had zien vertrekken. En meerdere met hem hebben zich al afgevaardigd, of we nu naast de voorzieningen ten behoeve van de gewone wielrijders nog weer aparte moeten maken voor de gemotoriseerde fietsers. Wij zien dit niet zo zwart in, maar gaan daarbij uit van de veronderstelling dat de fabrikanten van deze vervoermiddelen er werkelijk gemotoriseerde rijwiel van maken of werkelijke motorfietsen, m.a.w. de topsnelheid moet laag (b.v. ongeveer 20 à 25 km) of veel hoger (minstens 50 km) zijn. Bovendien moet de snelheid der gemotoriseerde fiets gemakkelijk regelbaar zijn, zoals ook met de gewone fiets het geval is. Kan men aan deze eisen voldoen, dan kan men de eigenlijke gemotoriseerde fiets, waaraan het RijwielSolex dan toch wel een goed voorbeeld genoemd mag worden, in het stadsverkeer een plaats geven in de wielrijdersfile en wel gewoonlijk in de linkerrij of -rijen. Dit ziet men in de praktijk ook al gebeuren. De snelste gewone wielrijders (vooral jongeren) halen vrijwel voortdurend de langzamer rijdenden in. Zij zweerven daarbij vaak te ver naar links, dikwijls met veel meer naar elkaar rijdend dan wettelijk geoorloofd is. Tussen deze snellere wielrijders, maar dan met uitzwemend, is naar onze mening, onder de tegenwoordige omstandigheden de plaats voor de Solexist. Wanneer hij voor zich geheel links naast alle andere wielrijders nog weer een aparte rijstrook opeist voor de Solexist. Wanneer hij voor zich geheel links naast alle andere wielrijders nog weer een aparte rijstrook opeist brengt hij onze verkeersregeling in de war en maakt hij het vooral de automobilisten moeilijk. Uit gesprekken met meerdere Solexberijders en ook weer uit eigen ervaring weten wij dat het aanvankelijk erg aanlokkelijk is om zich geheel los te maken van de wielrijdersstroom en met het eigen tempo de bijna steeds iets langzamer rijdende wielrijdersstroom geheel rechts te laten liggen. Toch zal men zich hier in 't algemeen belang weer enige opoffering moeten getroosten en aansluiting moeten zoeken met het gemotoriseerde maar met het rijwielverkeer. Men bedenke dat geen enkele weggebruiker ongestoord kan rijden en dat iedere automobilist of wielrijder zijn snelheid steeds moet aanpassen en regelen naar anderen. Men mag dan ook als gemotoriseerde wielrijder niet een rechte lijn denken links naast de fietsers en deze als onbetwiste weg beschouwen. Aanpassen is nodig, bijvoorbeeld inhouden als voorrijdende wielrijders reeds aan het inhalen zijn en verder

naar links gaan hinder zou kunnen opleveren voor anderen. Eigenlijk moet men in de steden ook nimmer met twee Solexen naast elkaar blijven rijden, hoe vertelbaar dit ook is, omdat men met deze vooruitgig zo heerlijk gezapig met zijn tweën kan voortsnorren. Door de iets grotere snelheid haalt men namelijk herhaaldelijk wielrijders in en neemt dan gewoonlijk te veel plaats in.

Hoe de ontwikkeling van de gemotoriseerde rijwiel verder zal zijn, daarover zal nog wel enig verschild van mening bestaan. Na wat we hier te lande en ook elders hebben gezien staat voor ons vrijwel vast dat de tienduizenden over enige jaren honderdduizenden zullen worden. In niet geringe mate zal het gedrag der Solexberijders daarop invloed uitoefenen. Zij vormen een machtig deel van het gemotoriseerde wielrijdersleger. Wanneer zij op beschiedene wijze van hun rechten gebruik maken en zich op de juiste wijze in het verkeer voegen, dan zal verkeers-technisch de Solex weinig moeilijkheden opleveren en de verdere groei in dit opzicht geen belemmering ondervinden. Het Solexleger bleek op Schiphol zeer gedisciplineerd en uiterst correct, laat dit ook in het dagelijks leven, in het normale verkeer dus, een gulden regel zijn en blijven.

Belangrijke bericht

Voor België geen vergunning meer nodig! Naar wij vernemen wordt sedert 1 Augustus door de douane geen in- en uitvoervergunning meer vereist voor de tijdelijke uitvoer van gemotoriseerde rijwiel, voor zover zij als vervoermiddel worden medegenomen. Deze vrijstelling geldt echter alleen voor de gemotoriseerde fietsen, welke na uitschakeling van de motor als fiets kunnen worden gebruikt. Dit is dus een zeer welkom bericht (helaas een beetje laat gekomen!) voor allen, die op de Solex eens een kijkje over de grens willen nemen en hiervoor tot voor kort een vergunning ad f.5,50 moesten hebben.

Per Constellation of per Solex?

A. Viruly

MIJN Constellation loopt 400 km in 't uur en mijn Solex 400 meter in de minuut — dat is 16 × zo langzaam.

Mijn Constellation loopt, voor wat de liters benzine en de kilometers betreft 3 op 1; mijn Solex 1 op 100 — dat is 300 × zo voordelig.

Mijn Constellation vervoert 50 personen; mijn Solex 1. Dit zijn tamelijk grote verschillen. Als iemand met sterke aanleg tot zinnigheid heb ik nitgerkend, dat ik dus met mijn Constellation in 1 uur 50 mensen 400 km vervoeren kan voor 1200 liter benzine en dat dit vervoer met 50 Solexrijwiel 16 uur zou duren doch slechts 200 liter benzine zou kosten; 16 × zoveel tijd maar 6 × zo goedkoop. Daarbij heb ik nog overwogen, dat men, als kind vertrekende, per Constellation op middelbare leeftijd de zon zou kunnen bereiken, doch dat deze reis per Solex ruim 900 jaar zou duren.

Al deze voor- en nadelen tezamen nemende, heb ik besloten, tot mijn 50ste jaar van mijn Constellation gebruik te blijven maken alvorens naar de Solex over te schakelen. Dit besluit is deels gegrondvest op bovenstaande overwegingen, deels op het feit, dat het K.L.M.-pensioen op 50-jarige leeftijd ingaat en ook overwegen heeft de Vrije Wil er tamelijk weinig mee te maken, want bij de reeds vermelde verschillen moet ik tenslotte nog noemen, dat mijn Constellation toebehoort aan mijnheer Plesman, mijn Solex daarentegen aan mijn zoon, waardoor zowel voor als na het 50ste jaar gebruik van de vervoermiddelen alleen plaats kan vinden, als het de eigenaars schikt.

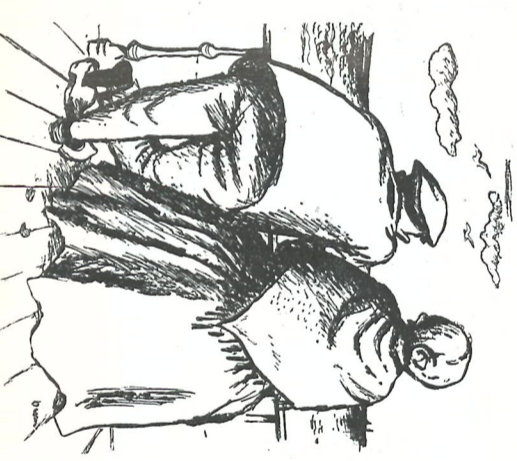
Nu zouden deze verschillen tussen Constellation en Solex vluchtige denkers kunnen vertelden tot de constatering, dat mijn vijfzigste jaar, waarin ik dus van de een naar de ander zal overgaan, mij nog voor grote veranderingen zal stellen. Dit nu is meer schijn dan werkelijkheid al zie ik vanzelfsprekend wel op tegen de dag, waarop ik mijn eigen benzine zal moeten gaan betalen. Thans gaat het taken namelijk altijd op rekening van mijnheer Plesman en de luchthartige onbekommerdheid, waarmee ik thans met mijn Constellation aan de pomp in New-York of Cairo verschijn met het verzoek om er maar weer derben duizend liter bij te doen, zal mij voorzeker nooit

meer kenmerken, als ik straks bij de Solex servicestations de eigen beurs zal moeten trekken. Maar voor het overige kan de ruil geen belangrijke zijn. Want het vliegving heb ik nooit anders beschouwd dan als een middel tot het maken van kleine reizen; reizen dus van de soort, als waartoe de Solex zich precies zo goed leent.

O, het is begrijpelijk, dat een buitenstaander aan verre reizen denkt, als hij de dienstregelingen van onze Constellations bekijkt. Mauritius. New-York. Djakarta. IJsland. Ik geef toe, dat mijnheer Plesman door de jaren niet stil heeft gezeten, mij in beweging te houden — maar de verten, waar hij mij naar toe gejagd heeft, hebben mij nooit erg ver toegeleken. Want het voornaamste van het reizen is altijd meer een leren herkennen van het vertrouwde dan een leren kennen van iets nieuws geweest. Maar dat leren herkennen kan alleen plaats vinden op de zeer kleine reizen, die beginnen, als Constellations of Solexen aan het einde van hun traject stil geworden en weggezet zijn, als de man het struif heeft losgelaten en op verkenning op zijn eigen benen het nieuwe stukje wereld inloopt.

Dan kijkt (in Siam of op Java of in de Breenster) in de avond een goedig beest u over een sloot op uw wandlinggetje zo vertrouwd en vanuit een verante eenwigheid (of is het tijdelijkheid?) aan, dat u gewoone eenwige lachen moet om alle drukke motorgeruid in uw leven, en wat u herkent is altijd dezelfde stilte van 't eigen hart. Of dan hoort u (in Zuid-Amerika of in Noord-Brabant) een moeder een klein kind naar binnen roepen om te komen slapen en wat u herkent, is de stem, die uzelf een jaar of veertig geleden precies zo naar binnen geroepen heeft; wat u herkent is de goede zorg van de goede mensen van alle tijden. Of dan ziet u (laat het in Singapore zijn of in Katwijk; in Natal of in Handewijk) een onde vissar met zijn vrouw, die samen over de zee nikijken — en wat u ineens herkent in die twee Chinazon of Brazilianen of landgenoten is het kostbaarste, dat er na veel storm ontstaan kan in mensen, die volgehouden hebben. Het zijn altijd de kleine reizen, die dit soort herkenne mogelijk maken; of u daarna een Constellation of een Solex pakt om weer verder te gaan, doet er niets toe.

WIJ EN DE WEG

Piet Bakker

Het luie ventje

GWA-GWA was ontgezengeggelijk het luiste jongetje van het dorp. Maar dom was hij niet en dat vond zijn moeder, een eerzame weduwvrouw, juist zo'n zonde. Gwa was zelfs bepaald voortlijk. Terwijl verschillende dorpen hun staart nog niet kwijt waren, was Gwa-Gwa de zijne allang verloren. Ik vergat u te vertellen, dat Gwa-Gwa woonde in een holendorp in het Garommedal en deel uitmaakte van de stam der Astknukkers. Men schreef het jaar 6359 vóór Christus en leefde in het tijdperk van de Homo Heidelbergensis, de Neanderthalermens, de Pithecanthropus Erectus Dubois en andere zeldzame museum-exemplaren, die nog van onze verre voorvaderen bewaard zijn gebleven. Het zal altijd een schande en een onbillijkheid blijven, dat de schedel van Gwa-Gwa niet in een vitrine staat, maar zo is de wereld nu eenmaal.

Met al zijn luiheid was Gwa-Gwa n.l. een bijzonder kind. Ja, dank zij zijn verregeende indolentie werd hij een der pioniers der beschaving, gelijk gij uit deze zuiver wetenschappelijke poging tot eerherstel zult ervaren. Als alle Astknukkers ter jacht togen om weer eens een paar hollen bereen voor de winterdag te vangen, dan trachtte Gwa-Gwa zich te drukken. De jacht was hem te vermoedend en te gevaarlijk. Hij was er — populair gezegd — te beroerd voor. Veel liever bleef hij thuis om het hoi van zijn moeder te verluichten met prachtige rotstekeningen, die een achtduizend jaar later het motief vormden voor de inaugurele rode, waarmede professor Emile Ganguin het hooglerarschap in de archeologie aan de Sorbonne aanvaardde. Toen de achterblijvende Gwa-Gwa in het woud een jong hertje ontwaarde, bleef hij als betoverd staan, en terwijl de anderen hun leven waagden in de strijd tegen een woedende leeuw, staarde hij dromerig naar het natte neusje en de glanzende ogen van het hert, waarvan hij de volgende dag een tere tekening op de muur maakte. Gwa-Gwa was wat wij tegenwoordig een kunstenaar zouden noemen. Dus: Lui!

schande van. Zo'n vrouw zít toch maar met die lantierlantaar van 'n jongen!

Gwa-Gwa glimlachte, bond het ventje vast, voedde het, en noemde het Toetah. Na een maand wilde Toetah zijn meester niet meer verlaten. Hij was tam geworden.

Aan één werkje kon Gwa-Gwa zich niet onttrekken. Zijn moeder had van het stamhoofd Burmus vrij-wonen gekregen, op voorwaarde, dat haar zoon iedere week een zware vracht hant bij hem zou bezorgen. Gwa-Gwa had er de mier aan. Drie keer moest hij heen en weer lopen. Hij achtte zich te voornaam voor dit hontsjouwen.

Toen hij zuchtend op iedere schouder een stam wilde leggen en Toetah, inmiddels tot knol bevorderd, ecbij stond te snuffelen, flistte het plotseling door Gwa-Gwa's brein. In die seconde bracht Gwa-Gwa 'n leven en het mijne op een hoger plan, beinvloedde hij de geschiedenis der mensheid, siet hij de beschaving met een ruk voorwaarts! Hij maakte n.l. het dier ondergeschikt aan de mens. Omdat hij te lui was om hout te versen. De zes stammen bond hij, aan weerszijden drie, op de rug van Toetah, die hier hinkkend tegen protesteerde. Gwa-Gwa nam een doornstak, striemde Toetah tegen de flanken, zei: "Hort slijk!" — een uitdrukking, die bewaard is gebleven — en wandelde trots als een pauw naast het hontsjouwende

paard door het dorp, dat zich tranen lachte. Die Gwa-Gwa, die gek, die slampammer!

Burmus wilde het hout in deze vorm niet accepteren, omdat het zijn hol in opspraak bracht. Maar Gwa-Gwa wierp verachtelijk de zes stammen voor zijn deur en verwijderde zich met Toetah.

Wéér een geniale ingeving! Wéér omdat hij zo lui was! Gwa-Gwa zwiepte zich op de rug van Toetah. Zijn stem schalde een schreeuw van triomf. "Haf6666...!!!"

Toetah zette zich in galop en Gwa-Gwa voedde zich als een god.

Nu lachte het dorp niet meer. De Astknukkers zagen het wonder. Zij wierpen zich ter aarde. Zij hadden het genie in Gwa-Gwa herkend.

Diezelfde avond nog besloten zij om Gwa-Gwa tot hun leider te kiezen. Zij gooiden — om politieke wrijving te voorkomen — Burmus met zware stenen dood en vereerden Gwa-Gwa als een half-god. Toetah werd heilig verklaard.

Gwa-Gwa vatte zijn leiderschap verstandig op: hij voerde niets uit. Anderen liet hij paarden vangen en hij stichte een stoeterij, die zijn dorp in wijde omtrek beroemd maakte als paardenmarkt. Een Astknukker werd verticeesgent. Als hij met de staart kwispelde, moest achter hem het kruispunt worden vrijgemaakt.

Het moderne wegverkeer was begonnen.

Boekbesprekingen

"Zwervend door Nederland", gebonden f 8,90.

Uitgeverij Contact, Amsterdam, die reeds tal van prachtige plaatwerken, zoals "Amsterdam in de vier jaargetijden", het licht heeft doen zien, zond ons een nieuwe uitgave: "Zwervend door Nederland", waarvan de tekst verzorgd werd door Evert Zandstra en de foto's door Cas Oortnuys.

Het boek, dat met medewerking van de A.N.W.B. tot stand is gekomen, is gellustreerd met 100 foto's, waaronder vele bijzonder mooie opnamen.

Bladerend door dit werk ziet men pas goed welk een rijkdom aan veelzijdige schoonheid ons land op zo'n klein bestek herbergt.

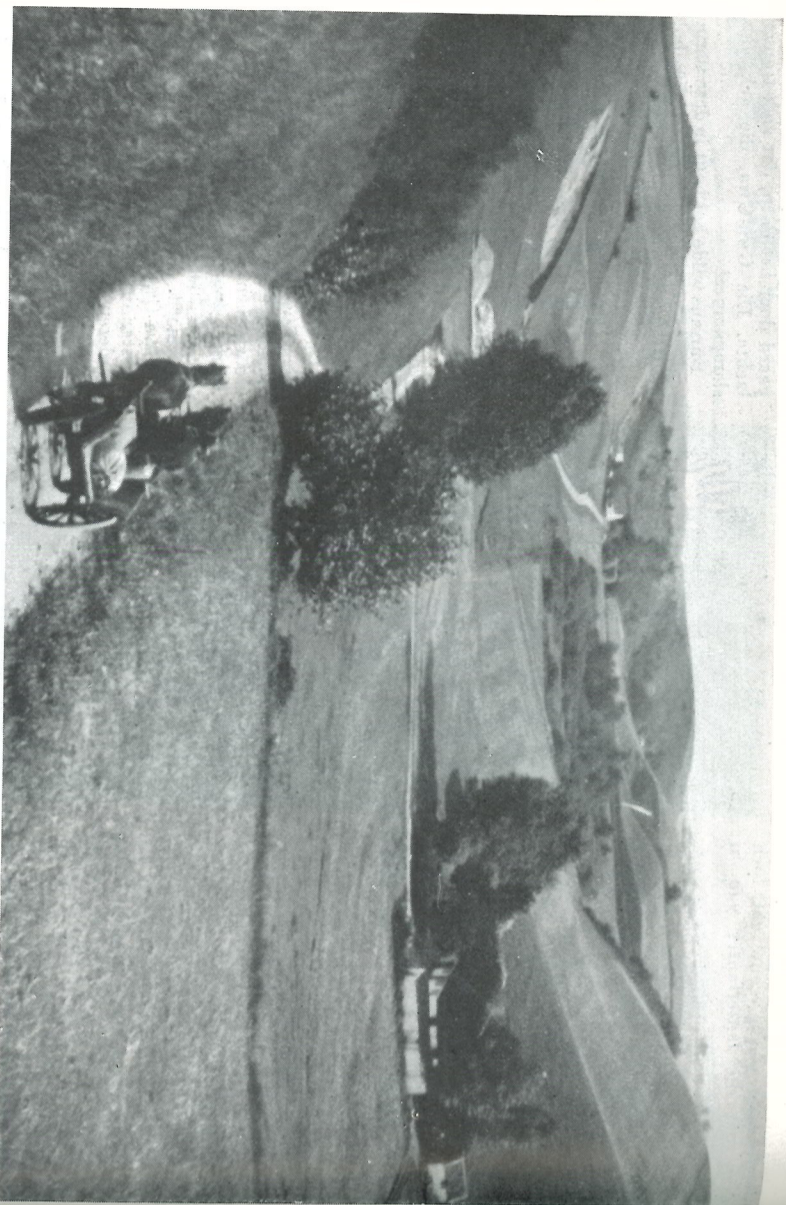
Evert Zandstra en Cas Oortnuys trokken in alle richtingen er op uit en noteerden en fotografeerden alles wat hen boeide: heidevelden, bruggen, stuitzanden, valleien, venen, polders, kastelen, korenvelden, boerenhoeven, krijtrotsen, enz. enz.

Zo ontstond een vrijwel volledig overzicht van alles wat in Nederland voor de toerist en natuurliefhebber de moeite van het zien en het zelf ontdekken ten volle waard is.

Vele tochten worden er uitvoerig in beschreven, op een prettige, onderhoudende wijze, met talrijke interessante bijzonderheden over flora, fauna, architectuur, historie.

Een opmerking moeten wij echter maken: Over Rotterdam wordt nauwelijks iets verteld. Zelfs het bombardement van Mei 1940, dat de oude binnenstad verwoestte, wordt niet gememoreerd. Klaarblijkelijk hebben de auteurs hiervan nog niet gehoord, want zij vermeldden rustig: "Ook de Delfse Poort (1764) is het bezichtigen zeker waard". Die goeie Delfse Poort is nota bene toen al, dus 10 jaar geleden, ten gronde gegaan!

Desalniettemin is "Zwervend door Nederland" een prachtige handleiding en voor al die Solex-natuurvrienden, die ons land nog intiemer willen leren kennen, en voor die Solexers, die er deze zomer voor het eerst op uitrukken.

Slet daghet in het Noorden

Ella Goldstein

DEENSE toeristen kwamen met enthousiasme verhalen over de Solex uit Frankrijk terug en niet minder enthousiaste journalisten beschreven die rappe, bijna geluidloze gemotoriseerde fietsen, die als geschapen zijn voor hun land met zijn lange zacht glooiende wegen. En eindelijk konden duizenden Denen op de in juni jl. gehouden Franse tentoonstelling in Kopenhagen de Solex in levenden lijve bewonderen, vooralsnog op een afstand, want zij zijn nog niet in Denemarken geïmporteerd. De vizeerrestricties belemmeren de invoer, maar de onderhandelingen met de Solex-fabrieken zijn reeds in volle gang. Inmiddels houden verkeersautoriteiten en de pers zich al met het vraagstuk bezig; in „Politiken“, één der grote Deense dagbladen stond enige weken geleden een oproep om een geschikte naam te vinden voor de „democratische kleine voertuigen“, die in steeds grotere mate elders worden vervaardigd en die zich ook reeds, al is het nog maar sporadisch, in Denemarken vertonen.

Het is eveneens door „Politiken“ dat destijds de Deense benaming „bil“ (spreek uit bial) voor autobijl werd gevonden en in het spraakgebruik is opgenomen.

De Nederlandse toerist, die met zijn Solex door Denemarken wil reizen, heeft evenwel niets te vrezen. Hij ver-

krijgt aan de Deense grens een tijdelijke vergunning en een nummerplaat. Hij moet echter een „verantwoordelijkheidswaiverkering“ afsluiten voor twintig Kronen (ca. f. 11.50), die 30 dagen geldig is; bij korter verblijf verkrijgt hij een evenredige restitutie.

Denemarken is een vriendelijk land met een vriendelijke bevolking. Het doet met zijn molens, welvandenbossen en het vele water telkens aan Nederland denken en is toch niet even anders, zoals ook Kopenhagen op Amsterdam lijkt en toch een geheel andere sfeer heeft. Inchtiger, vrolijkere! Ga maar eens een zomeravond naar Tiivoli, het grote amusementspark van Kopenhagen, waar een onafgebroken rij van bezoekers de gehele dag naar binnenstroomt om tegen de prijs van 60 Ore (35 cents), kinderen half geld, zich onbezorgd te vermaken. Laat de kranten met hun sensationele headlines maar vol staan met alamerende berichten, de roetschbaan, waarop de wagenjies in suizende vaart, onder hevig gegel, omhoog en omlaag schieten, is er niet minder vol om.

Alle onschuldige kerningenogens vindt men in Tiivoli; maar er worden ook klassieke concerten en pantomimes, balletten en operettes in de openlucht gegeven. Je kunt er duur en copieus dineren, maar je kunt er even goed een glas hier met een warm worstje, of een glas melk bestellen, of je te goed doen aan het kostelijke smørrebrød, de hoog-

gestoofde sneedjes brood, die in zulk een vindingsrijke variatie worden gemaakt, dat er een lange waslijst nodig is om alle soorten op te sommen.

Het water spuit 's avonds in rode, groene en gouden stralen uit de fonteynen omhoog, wonderlijk verlicht staan bomen en bloemen; van alle kanten klinken flarden muziek. Twee maal per week wordt er groot vuurwerk afgestoken, dan schieten de sterren en pijlen hoog in de lucht en de illusie van het spookje is volkomen. Vijftig jaar terug waan je je in een onbedreigde wereld en ook de Denen vergeten in deze zorgelose democratische feestelijkheid enige uren, dat het in deze tijd niet bepaald een voorrecht is de sleutels van de Sont te bezitten!

In de oorlog hebben de Denen materieel niet veel geleden en pas na de bevrijding werd de voedselpositie steeds slechter om nu weer gedeeltelijk op het oude peil te komen. Maar nog is in het land van de zuivelproducten, boter en margarine, evenals koffie en suiker, gerantsoeneerd. In de restaurants heeft men boterbonnen af te geven en de „koffie“ is slechts een povere imitatie.

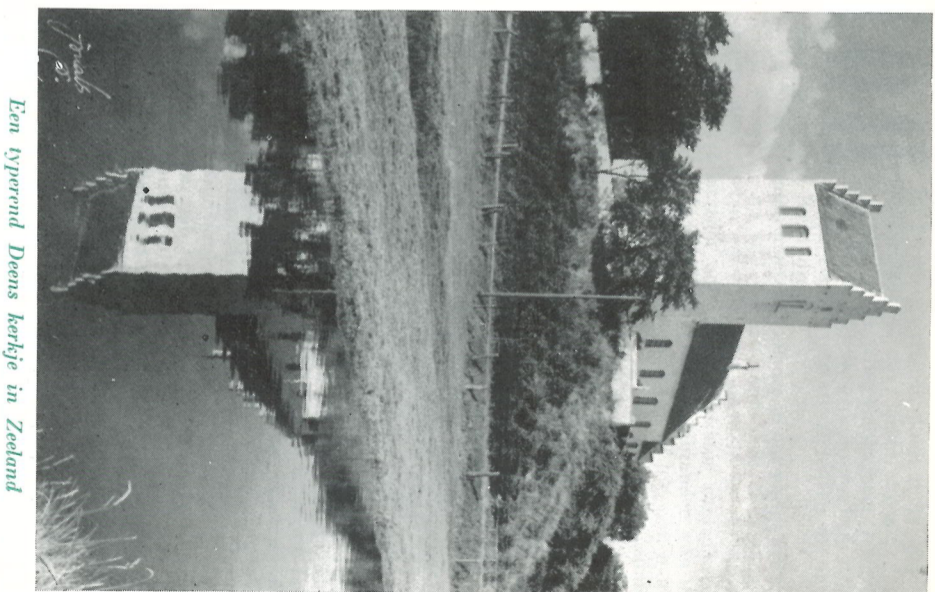
„Holland is een heerlijk land“, zegt de eigenaar van het uitstekende hotel op Mon, het eilandje in de Oostzee met zijn eigenaardige krijtrotsenformaties, waar ik een heerlijke vakantie doorbreng. „maar één ding kunnen jullie niet, koffie zetten!“

Ik laat hem maar in zijn hoogmoedswaan, maar παρερ, als wij 's avonds een Deense specialiteit, in suiker toebe-reide aardappelen, opgedist krijgen, „Denemarken is een heerlijk land, maar aardappelen koken kunnen jullie niet en kamemelksoep met slagroom vind ik een raar voorgerecht!“

Maar wat deert het, als we eens voor korte tijd anders eten dan bij moeder thuis? Alleen, Denemarken is geen land voor vegetariërs; groente eet men er weinig sedert de nazaten van de Amagere-boeren, die Koning Christian II in de zestiende eeuw naar Denemarken had laten komen om er de groentetert op peil te brengen, zijn uitgestorven.

De prijzen van hotels en maaltijden komen ongeveer overeen met de onze, dat hoeft dus geen beletsel te zijn;

Als in Nederland en toch anders.

Een typerend Deens kerkje in Zeeland

de taal evenmin, met Engels en Duits komt u overal terecht en u zult bemerken, dat u de krant al spoedig aardig kunt verstaan.

De Deen is ongedwongen en gemoe-delijk van aard. Wordt er een mopp verteld, zo zegt men, dan lacht hij spontaan, de vormelijke Zweed pas morgen en de ruige Noor nooit. Er zit iets waars in deze oppervlakkige typering. De Deen houdt van een goed, gemakkelijk leven, — waarom ook niet? — en deze neiging tot materialisme heeft er toe geleid, dat er een zeer vooruitstrevende sociale verzorgingspolitiek wordt gevoerd, waarbij ziekten, ouden van dagen, kinderen en allen die steun nodig hebben, wel varen.

„Denemarken, Oase in Europa“, heeft Dr. H. D. de Vries Reijndgh, doelend op dit welvaartstrevende, zijn boeiend en goed gedocumenteerd boek over Denemarken genoemd.

Solexer of niet, ik kan u deze, in meer dan één opzicht „oase“ voor een vacantiereis warm aanbevelen!

BOUGIEKABEL

Startmoeilijkheden

No. 3

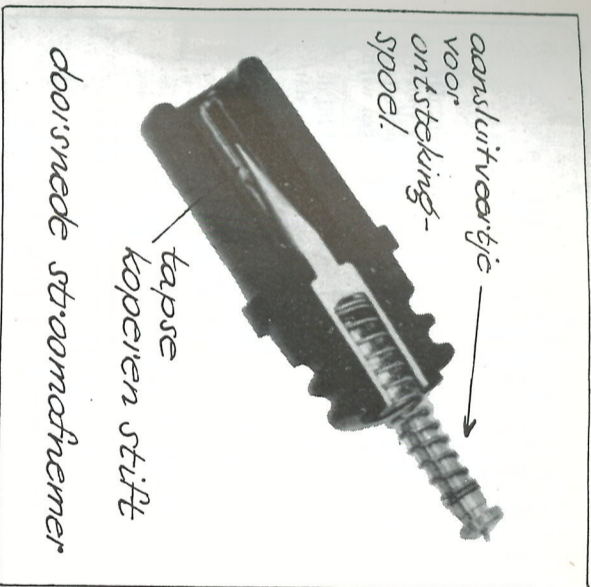
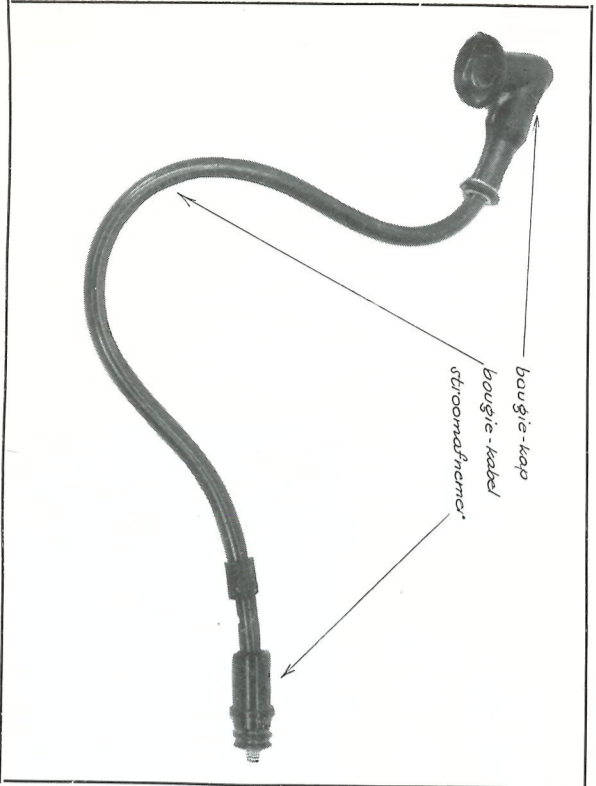
De Champion-bougie L8 of L10 is gemonteerd, de bougie-electroden staan op de goede afstand, dus 0,4 tot 0,45 mm, de aansluiting van bougiekabel aan de bougie is goed bevestigd, de ontstekings staat op tijd en toech start de Solex moeitijk.

Het chokehandle — dit is het rode handleetje rechts onder het stuur aan de carburateur — gebruikt u toech wanneer u met een koude motor wegrijdt??

Dit handle moet voor koud starten naar links gedrukt worden. Het handle sluit de aanzuigopening van de carburateur dan van onderen af. Er zit daar n.l. een rond gat, waarin lucht door de motor via de carburateur wordt aangezogen. Sluiten we dit gat met het handle af, dan zal de motor minder lucht kunnen aanzuigen, terwijl wel de normale hoeveelheid brandstof wordt aangezogen. De motor zuigt dus minder lucht dan met open choke-handle, maar een grotere hoeveelheid brandstof. Het gevolg is dat het brandstof-luchtmengsel in de motor procentgewijs meer benzine bevat dan normaal het geval is. Het is een z.g. rijk mengsel, in tegenstelling met een arm mengsel, waarin weinig benzine aanwezig is. Dit rijke mengsel is nu juist voor starten met koude motor nodig. Leder weet, dat de was 's zomers eerder droog is dan 's winters. Bij warmte verdampit het water sneller. Benzine is een vluchtige stof. Een schoteltje benzine is binnen korte tijd geheel verdampit; dit betekent van vloeibare in gasvormige toestand overgegaan. Ook het verdampen van benzine gaat bij grotere warmte vliigger.

Is de motor dus koud, dan verdampit de brandstof langzamer dan wanneer de motor warmer is. Daarom zorgen we ervoor, dat er minder lucht aanwezig is, zodat, ondanks het feit dat de brandstof niet zo snel verdampit, het gas in de cilinder voldoende benzinedamp bevat. Daarom vóór starten met koude motor het rode chokehandle aan de carburateur naar links zetten. Reeds na zeer korte tijd — u wordt gewaarschuwd doordat de motor onregelmatig begint te lopen (z.g. vortacten) — kan het handleetje naar recht worden gedrukt. Zo laat u het staan, totdat weer met koude motor gestart moet worden, dan dus weer naar links drukken.

Doet u dit en start de motor desondanks moeitijk dan moet er dus nog iets niet in orde zijn. In ons vorige artikel is al de weg beschreven welke de stroom neemt, namelijk van de ontstekingspoel via de stroomafnemer door de bougiekabel naar de bougie. De bougiekabel is geen gewoon lichtsmoer als bijv. aan de schemelamp zit. Het is een hoogspanningskabel en deze moeten zeer goed geïsoleerd zijn. Let er dus op, dat de bougiekabel niet door de een of andere oorzaak beschadigd wordt, zodat kortsluiting kan ontstaan, doordat de stroom van de bougiekabel direct door de beschadigde isolatie naar massa loopt. Van de fabriek uit wordt de bougiekabel met een bocht achter de benzineleidingen gemonteerd. Dit is gedaan opdat regen en vocht, die op de bougiekabel vallen, in de bocht van de kabel naar beneden kunnen druipen. Laat daarom de bougiekabel daar zitten. Wordt de bocht leut getrokken, dan zal het vocht langs de bougiekabel naar de stroomafnemer lopen, want het onderste einde van de bougiekabel zit in de stroomafnemer. Deze neemt de stroom met behulp van een klein veertje van de ontstekingspoel over en geeft de stroom door naar de bougiekabel. De stroomafnemer is een bakelieten busje. Aan de kant van de ontstekingspoel zit in het busje een veertje en aan de andere kant een tapse koperen stift, waarover de bougiekabel wordt gedrukt, zodat de metalen kern van de bougiekabel tegen de koperen stift aan zit gedrukt en de isolatie van de kabel om het koperen stiftje heen zit. Uit bijgaande foto zal het duidelijk zijn, dat de isolatie van de kabel iets uitgeperst wordt door de tapse stift en daardoor tegen de binnenwand van de stroomafnemer aandrukt. De fabriek doet nog speciale hoogspanningslak om het einde van de bougiekabel, om daar ter plaatse een goede afsluiting te verkrijgen. Ook de servicestations ge-

bruiken na demontage deze lak, die taai blijft, zodat zij na langere tijd niet zal indrogen en barsten. *Maak daarom de motor nooit schoon met een waterstraal en ruk niet aan de bougiekabel.* Door de krecht van de waterstraal kan vocht in de stroomafnemer binnendringen en het gevolg is, dat de stroom door het goed geleidende water naar massa kan lopen. Ook al is het vocht opgedroogd, dan kunnen de aannakingsvlakken geoxydeerd zijn en daardoor moeitjker stroom geleiden. Wanneer aan de bougiekabel van onderen gerukt wordt, kan de kabel iets uit de stroomafnemer schuiven en is de verbinding tussen metalen kern en tapse stift verbroken of bijna verbroken. Gevolg:

zwakere vonk bij bougie-electroden, doordat de stroom meer weerstand ondervindt en dus: slecht starten. Ook wanneer vocht in de vliegwielmagneet (zwarte trommel links van de motor) is gedrongen, kan daar kortsluiting ontstaan. De servicestations blazen dit met geocomprimeerde lucht droog.

De contactpunten moeten, zoals we in ons vorige artikel reeds schreven, op tijd openen. Zijn deze te ver ingebrand, dan moeten zij vernieuwd worden. In dit geval zal het servicestation ook de condensator controleren. Deze is meestal de schuldige van het inbranden van de contactpunten; is de condensator defect of lek, dan moet ook deze vernieuwd worden. 99 % van de startmoeilijkheden hebben we nu behandeld. De resterende 1 % moet gezocht worden in niet goed functionerende electrische onderdelen, zoals het vliegwielen en de ontstekingspoel.

Nu we aan het einde gekomen zijn van de oorzaken van de startmoeilijkheden, is het misschien wel gewenst hiervan nog een kort résumé te laten volgen:

- 1e. Zet rode chokehandle naar links voor koud starten.
- 2e. Gebruik Champion-bougie type L8 of L10.
- 3e. De afstand tussen de bougie-electroden moet 0,4 tot 0,45 mm bedragen.
- 4e. De ontstekings moet "op tijd staan".
- 5e. Aansluiting bougiekabel moet goed aan bougie bevestigd zitten.
- 6e. De isolatie van de bougiekabel moet goed zijn.
- 7e. Bougiekabel moet diep in stroomafnemer aandrukken.
- 8e. Geen vocht in stroomafnemer of vliegwielmagneet.
- 9e. Geen vervulde of ingebrande contactpunten.
- 10e. Condensator, vliegwielen en ontstekingspoel moeten in orde zijn.

Tot slot nog één raad: Wandt u voor moeitijkheden tot uw servicestation. Deze stations hebben de nodige gereedschappen, testapparaten en vakmensen om alle moeitijkheden voor u op te lossen.

UPEEL.

FOTO'S VAN DE MAAND

Hier ziet u de eerste twee bekeerde foto's ingezonden voor onze fotowedstrijd „Foto's van de maand“. Beide inzenders ontvangen hiervoor elk f 10.—. Nieuwe foto's voor deze rubriek zien wij gaarne tegemoet. In het Septemberrnummer zullen wij de uitslag van de nieuwe „oogst“ publiceren. In te zenden foto's moeten duidelijk voorzien zijn van omschrijving, naam en adres.

REDACTIE.

De heer B. de Jong, stationschef te Emmen, zond deze foto in, onder het motto: „Vacantie in Gieten“

De heer M. Tjepkema, Bemoordentousseneeg 39, Den Haag, schreef bij deze foto: „Mijn vismaat-Solex bewijst mij bij de snoekensport onschatbare diensten. De foto werd gemaakt te Bilt bij Haastrecht.“

Solex Prijzraag No. 5.

ET uitvinden van een passende prijsraag is geen sinecure; wij willen gerust en eertlijk bekennen, dat wij iedere keer met het prijsraagprobleem worstelen, en dat dit sporen op ons hopelijk nog jeugdig voor-komen nalaat wilt u zeker wel van ons aannemen? Misschien dat wij nog eens een prijsraag gaan uit-schrijven voor de beste prijsraag... Doet u dan ook mee? Na de sluiting van de 5e prijsraag zeggen wij echter: honderdmaal liever een prijsraag maken dan uitzoeken!

Wisten wij door de oplossingen van de vorige prijsragen al, dat onze lezers wat men noemt goed bij de pinken zijn, de inzendingen op deze prijsraag getuigen van zoveel Sherlock Holmes-scherpzinigheid, dat wij hiervoor op deze plaats gaarne ons saluut brengen!

Het is werkelijk bewonderenswaardig en fantastisch welke fouten er al niet in onze vacantieprent werden ont-dekt, fouten waaraan wij in de verste verte niet gedacht hebben! Geen lijntje of krulletje werd niet kritisch en met een vergrootglas bekeken! Onze puzzelaars gingen — overigens terecht! — van de veronderstelling uit: beter 100 „fonten“ te veel dan 1 fout te weinig! Het gevolg hiervan was: lange wasslijsten met alle mogelijke fouten, waarin de humor gelukkig niet ontbrak, evenmin als — schuchter schrijven wij het neer — de complimentjes. Dat het selecteren van al wat binnenkwam heel wat werk opleverde en ons daardoor noodzaakte de uitslag een maand later te publiceren, behoeven wij u wel niet te vertellen.

Wij hebben het overigens onze lezers niet zo moeilijk willen maken als men wel daecht. Wij hebben slechts 26 kardinale fouten opzettelijk aangebracht en ons criterium bij de selectie was, dat men deze fouten in ieder geval moest hebben om voor de prijs in aanmerking te kunnen komen. Met andere woorden: hoeveel fouten u boven dit officiële aantal gevonden had, speelde geen rol.

De eis was, dat u onze 26 fouten gevonden moest hebben. Nu, het waren er ontzaglijk veel en aangezien de prijs één Solex was, moest Vrouwe Fortuna optreden en beslissen.

Gehindoekt deed zij een greep uit de enorme berg brieven uit alle delen van Nederland en zij trok:

Mejuffrouw Jac. Bus, Prinsessekade 41, Haarlem.

die wij hiermede van harte gelukwensen.

„Ik vind het gewoon een sensatie, dat ik nu die Solex gewonnen heb,“ vertelde mejuffrouw Bus ons glan-dend, tijdens de nitreiking, welke enigszins feestelijk op 31 Juli plaatsvond. Zij vertelde ons nog, dat zij de eerste Solexberijderster van Haarlem was. Over de pioniersrijd kan zij heel wat vertellen.

Wij laten nu hieronder de 26 officiële fouten volgen:

1. halve Solex tegen de boom.	11. halve bril van jongen op Solex	20. omgekeerd raam in de kerk-toren
2. korte en lange broekspijp van man in het gras	12. lange en korte mouw van jon-gen op Solex	21. verkeerd geplaatste molentwie-ken
3. tulpen door het laken	13. vierkant vliegwiel aan zijn	22. 2 zeilscheepjes op de weg
4. plementrijtje op verboden sezoen	14. verkeerd geplaatste regenton	23. pyramiden en palmen achter het kasteel
5. loofboom met dennetakken	15. klomp en schoen van oude man op het bankje	24. spoorwagensignaal zo maar aan de weg
6. uit daarin op klaarlichte dag	16. huisnummer in spiegelschrift	25. fabrieksschoorstenen op kas-teelje
7. agent met hoed	17. hoed! De Post	26. alle verkeer links
8. Rotterdam met één t op de bestelant	18. Solex Service met ks	
9. niet bestaand verkeersbord	19. raam in blinde tuinmuur naast de kerk	
10. onjuiste tunnelaanduiding		

Doordat deze uitslag oorspronkelijk in het Juli-nummer had moeten staan, zijn wij een maand ingelopen op de prijsraag voor het 3e kwartaal, die geplaatst zal worden in het September-nummer.

Reeds de volgende maand dus kunt u uw geest schorpen aan onze nieuwe puzzel en wij hopen, dat u dit met evenveel enthousiasme zal doen als met nummer 5 het geval was. Al was deze keer het geluk niet met u, wie weet een volgende keer wel?

Zegt een goed Nederlands spreekwoord niet: de aanbouder wint?

REDACTIE.

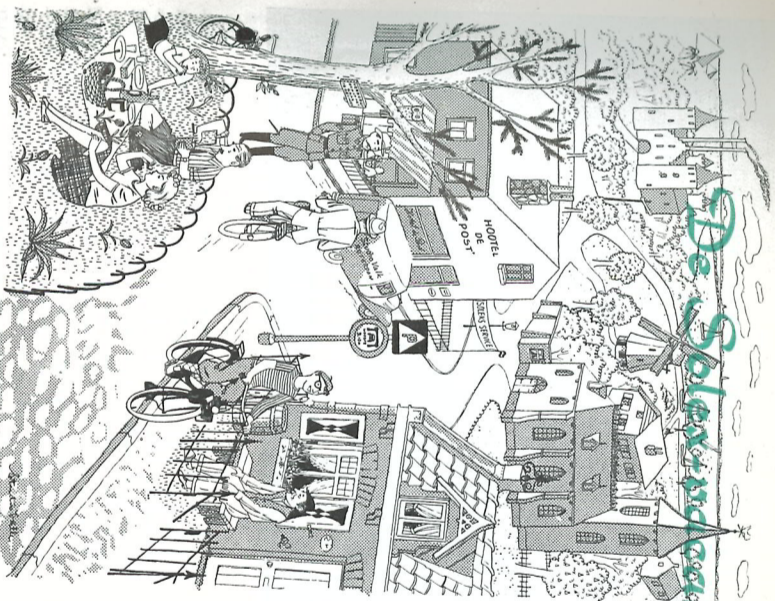
Links: Een heer ziet u het grote moment, dat de heer Egon F. Eriksson met een tulpie bloemen de gewonnen

Solex aan Mei, Jac. Bus uitbreikt.

Rechts: 31 Juli zal voor de winnaars van onze 5e prijsraag, Mei, Jac. Bus uit Haarlem een dag zijn

woonder zij later nog wel dikwijls zal porten. U ziet haar hieronder in een allerbeste stemming luisteren

naar hetgeen de heer Egon F. Eriksson, Directeur van de Solex-organisatie, haar vertelt.

De Solexvacantieprijsraag-oplossing

Ch. A. Cocheret

te dag een uil van een uil bereid is te gaan zitten uilen, is zo dun van dennerigheid, omdat het loofblad er van onderen uitspruit. Heeft Studio Valk dat zo verzonnen? Dan waan ik mijn Valk een uil te zijn.

Maar... wat ik zeggen wou... die agent heeft mijn hoed op en hij staat hem goed. Wanneer ik agent was, zou ik mijn zijdegeweer niet omgekeerd opbergen al geef ik toe, dat het in deze tijd prettig aandoet, wanneer de bewa-pning minder hoofdzaak is dan de hoed.

De reis naar de Pyramiden van Gizeh en de palmen is toch niet zo ver, als ik me altijd had voorgesteld maar al staat het spoorwagsein op veilig, moet U toch oppassen, dat U niet het woestijnwater inrijdt want de scheepjes, komen er niet vandaan, tenzij het landscheepjes zijn zonder rizen, is alweer een treffend tijdsbeeld. Wat doen we anders met kastelen dan er industrieten in herbergen of er „Avond-rood“ op schilderen. „Tehuis voor onbekommerde ouden van dagen“, die daar dan verder Sartre's „Huis clos“ beleven. Hier moet ik de stift van de scherpzinnige tekenaar loven, al moet ik daarentegen zijn Nederlands met het blauwe potlood striemend beschouweesters en „3 ft.“ onder zijn werk zetten. We leven in examentijd en blauwe potloden genieten volop. Het sneedijzeren ornament op het huisje des tevreden landmans heeft hij fraai getekend al hoort het niet op een nok of hoe zo'n geslechte dan heet. Het is erg knudde met de architectuur. Wie maakt er nou drukfonten in een torenvenster? En 't hantje van die toren moet 1/8 slag om, gezwongen van die gekke schoor-sten van Hotel de Post: 2 naast elkaar in de smalle kant en de wrieken van de molen, die steekun knoeten. De koster van de kerk is ook een stiekemer, complement van Poe, want hij heeft een raam in de tuinmuur laten maken en zit nou natuurlijk met een verrekijker naar dat moord-rijtje te figeleren. Dan had hij toch beter een schoorsteen voor de verwarming van de kerk kunnen laten maken.

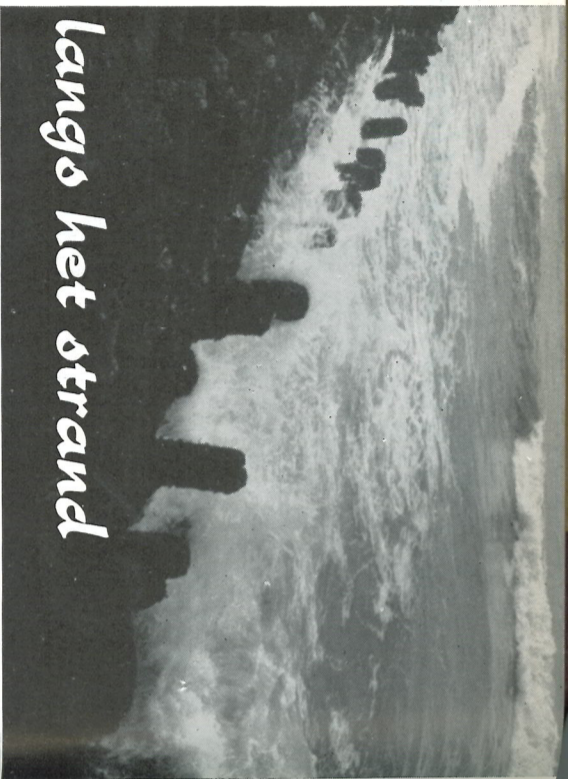
Die enige Solexrijder, die er op aarde zijn hand niet uit-steekt, als hij langs een makende agent de hoek omgaat, kan best onder de doort van 3 m 10 door, die er niet is. Ik zal op die hoek bij het paalje midden op het trottoir maar niet parkeren, anders schiet die gleufhoed nog uit z'n slof, want ik moet nog voorzichtig parkeren ook, als ik dat fantasiehoorje goed begriep. Studio Valk parkeert voor de zekerheid aan de verkeerde kant, maar waar strijkt een valk al niet neer?

En zou nu dat moordrijtje niet eens heel effies omkijken naar die leuke knul, die achter haar rijdt... naar z'n fiets bedoel ik... en dan zal zo'n jongen toch ook niet glim-lachen tegen een ouwe boer en zo maar voorbijgaan aan dat mo... nu ja. Enfin Pa is er bij. Dit is op zichzelf ook een erge font van die Pa en die tekenaar.

En verder fouten in Solexen zoeken... nee meneer de Redacteur... dat is geen opdracht voor mij. Dan zeggen de brutale jongens in Frankrijk: eh bien, t'as le bonjour!

(Buiten mededijning)

Op de Solex

langs het strand

BIj het tikken van de ketterse kop boven dit verhaal zie ik in gedachten vele paren verwijtende ogen onder getronste wekbranwen op mij gericht. Evenveel als er Solex-service-stationhouders in Nederland zijn. En glnlachend denk ik terug aan mijn Vader's vroeger fietsemaker, die eens in de grote vakantie voor straf drie dagen lang mijn fiets niet wilde repareren omdat ik er zo kennelijk mee aan het strand gereden had.

Dat is op het ogenblik 28 jaar geleden; en in deze 28 jaren op het gebied van fietsen aan het strand een tikje wijzer geworden, zal ik u toch maar pogen te vertellen. Waarom ook niet? We halen immers geen kwajongens-streken meer uit, racen niet dwars door een zoutwaterplas om het vehikel eens lekker af te spoelen of leggen het achteloos in het rille zand wanneer ons dit mikont. Kortom, we passen goed op die trouwe Solex en op deze voorwaarde kan hij best tegen een strandrijtje, ik gerandeer het u.

Verder moet zo'n tochtje langs de zee voor sommige lezers heel bijzondere voordelen hebben, naar ik kort geleden merkte. Want... zij kunnen niet met de kaart overweg, of liever gezegd; niet met de combinatie kaart-landschap. Thuis alles uitkiezen gaat nog wel, maar eenmaal buiten blijven zij katten in een vreemd pakhuis. Oriëntatievermogen schijn je te hebben, of niet; en daarmee uit. Hoe heerlijk moet het voor hen dus zijn, langs het strand te snorren. Zee links, koers ongeveer Noord-Noordoost; zee rechts koers Zuid-Zuidwest. Eenvoudiger kan het toch niet!

En hoe zullen we nu gaan? Van waar naar waar? Zegt u het zelf maar, u kunt met de Solex terecht van Cadzand tot en met Schieffomonnikoog. Alleen zijn er straken die ik u niet direct zou willen aanraden wegens de vele en zeer hinderlijke golfbrekers (ze staan allemaal netjes op uw kaart aangegeven).

Blijft dus alleen over het kiezen van de koers. Zee rechts of zee links. En... het kiezen van de juiste tijd! Dertwee dingen horen min of meer bij elkaar, en hierbij is de onvolprezen Enkhuizer Almanak „Dritte im Bande“. Want in die almanak kunt u of nauwkeurig of bij benadering de tijden van hoog- en laagwater vinden voor uw badplaats en haar naaste omgeving. Hebt u deze nagezien dan neemt u de windrichting even onder de loupe en als u het nu treft, gaat u vóór de wind aan het rijden met de zee aan uw linkerhand. Liever niet andersom daar hoog- en laagwater langs onze kust als een golfbeweging

van Zuid naar Noord verlopen (Schevevingen heeft bijvoorbeeld ongeveer drie kwartier eerder hoogwater dan IJmuiden). Door nu dus in dezelfde richting van de zeebeweging te tuften, profiteert u langer van het harde strand tussen twee momenten van hoogwater.

Maar wat ik u met klem wil aanraden: laat het vooral niet bij tuften blijven, al gaat het nog zo kostelijk! Laat het strand niet een zandvlakte met hier en daar wat schelpen voor u zijn, maar bekijk het hier en daar eens wat beter. De Rijkswaterstaat heeft er om de kilometer stevige gemummerde palen gebied om er uw Solex tegen te parkeren. Maak hier een gepast gebruik van en laten we dan eens een kleine wandeling ondernemen om de benen wat te strekken en kennis te maken met enkele zeedieren of hun overblijfselen.

Daar zijn allereerst de schelpen, de harde schalen van allerlei weekdieren. Die grote dunne en gladde heten heel gewoon Grote Strandschelpen. En de lichtelijk kromme scheemessen waar de kinderen zo graag mee spelen, dragen de weidse naam van Zwaardschelden. En dan zijn er nog vele andere soorten. Dikke „overdwars“ geribbelde Kokkels of Kokhanen en Vennusschelpen met mooie concentrische ribbels. En soms liggen tussen deze schelpen de huisjes van onwaarschijnlijk mooie kleine zeeslakjes, naar hun

Kompasschelp

top spiraland als een middelleeuwse wenteltrap. Vandaar dat ze de naam Wenteltrapjes gekregen hebben.

Maar behalve die schelpen ziet u glubberige kwallen, waar u misschien een beetje griezelig van bent omdat ze zo'n slechte naam bij alle badgasten hebben (overigens in drie van de vijf gevallen ten onrechte). De glazig doorschijnende Oorkwal met zijn vier lichtroze maagsectoren zal bijvoorbeeld geen kip kwanad doen, en de allerprachtigste gondbrunne Kompasskwal evenmin. Neen, als u in zee gaat moet u alleen oppassen voor de donkerblauwe of hardgele Brandkwallen want dit zijn werkelijk rakkers. De gelatine-achtige kleine ribkwalletjes die als gepelde druiven tussen de golfpatroontjes van het natte zand liggen zijn weer volmacht onschuldig. U moet er eens eentje in een glas met zeewater doen, dan hebt u de kans zijn perfecte hengelingen te zien; twee lange draden met zijhaarjes die heel kleine diertjes kunnen vastplakken.

Blijft u echter niet aldoor vlak langs het water lopen. Iets hoger op het strand, juist op de verste grens van het vloedwater, ligt het beste aanspoelsel. Daar vindt u de leerachtige schalen van roggeneren, elk met vier zeer kenmerkende nitsteeksel. Er liggen fraaie grote horens, waar flkse slakken in gewoond hebben, die hun leven lang voor vulnismen speelden door alle mogelijke dode dieren op te penzelen. Wilken. U komt er hele bergen prachtige conische pijpjes van precies één zandkorreltje dik tegen. Af en toe met hun oorspronkelijke bewoners in de vorm van dikke rose wormen die aan hun koppeinde een „kammele“ van stijve „gonden“ haren hebben (hnn graafinstrumment). Natuurlijk heten ze Gondkammetjes.

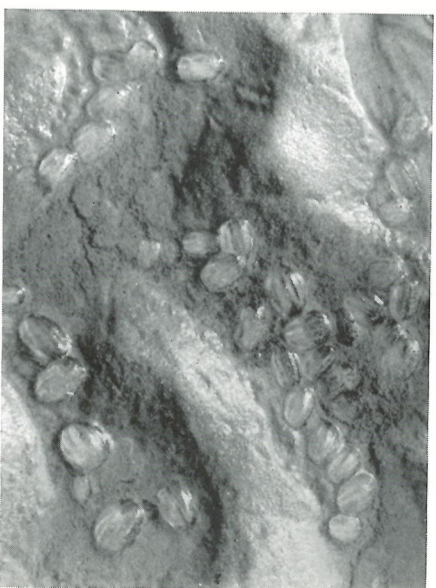
Verwelen al deze dode dingen u misschien? Trek dan naar de lange zoutwaterplassen die op het strand achterblijven, naar de zwinnen. Oeten u in het kijken tussen de lichtende lijnen die de golfjes over hun bodem laten glijden en u ontdekt een wonderwereld. Daar scharen strandkrabben rond, soms paarpjes waarvan het mannetje zijn „echtgenote“ stevig omklemd houdt. Als zand gespikkeld gemalen schutten er over de grond en begraven zich met ongedaachte handigheid. Maar ook loert er de Pieterman, helemaal onder het bodemzand begraven op zijn kop met de grote ogen en nog veel grotere muil na; een gemalen-liefhebber bij uitnemendheid! Zijn jachtbedrijf zal u de tijd doen vergeten en... het water. Want voor u er erg in hebt, komt dit alweer opzatten en dan is er maar één mogelijkheid: terug naar de Solex en gauw naar de volgende badplaats rijden zolang er nog hard zand is. De weg naar hms vindt u dan binnendoor, desgewenst met de kaart.

Zwaardschelde

Venusschelp, kokkel en mannekopje

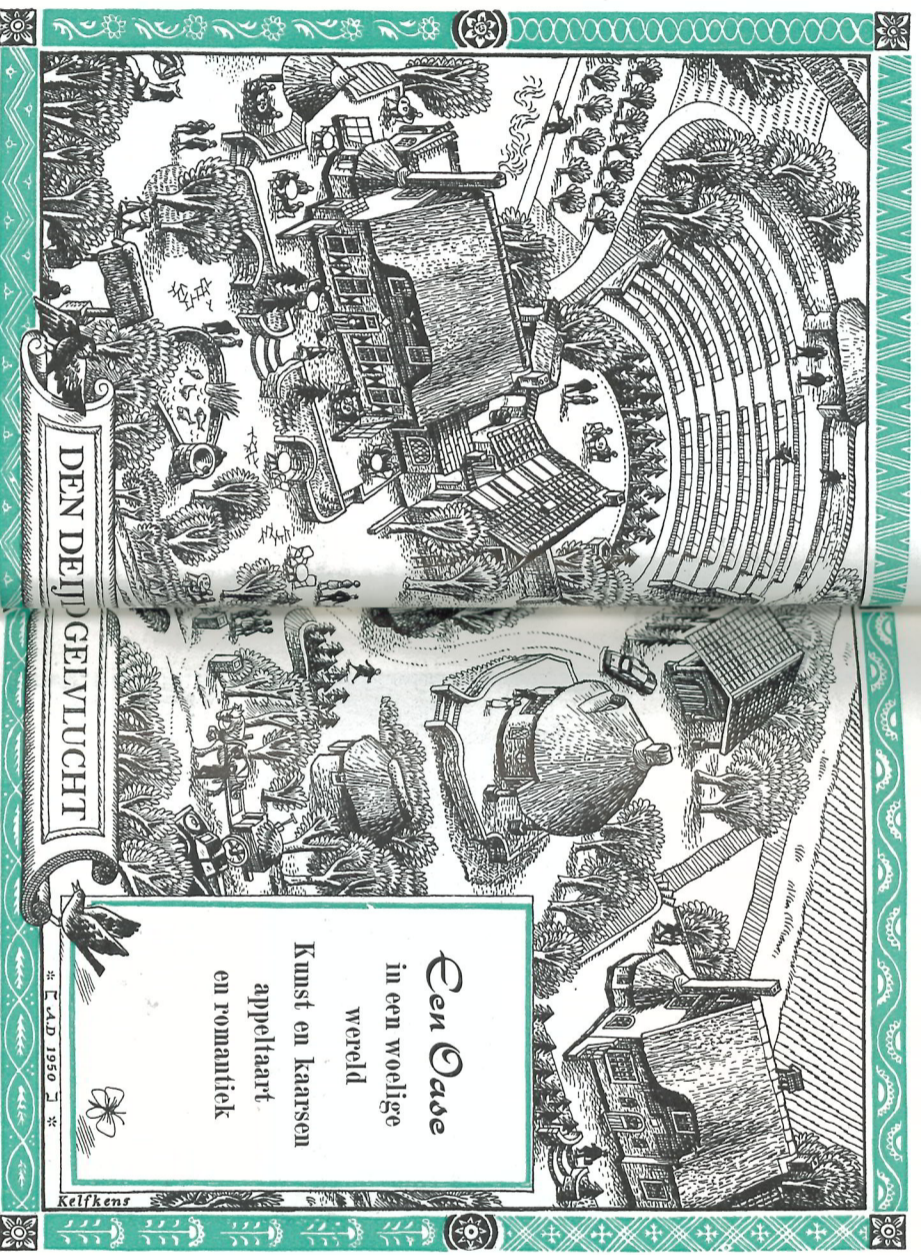

Zeedruifjes

Strandkrabbenpaartje

Merksalige Stotels

omgeving die zich daartoe prachtig leende. De acoustiek is er voortreffelijk; menige schouwburg, die met het acoustisch probleem worstelt, zou er jaloers op zijn. De Duitse bezetting, die toen volgde, met haar Kultuurkamer, was uiteraard niet bevorderlijk voor de bloei van dit onderdeel van Huize Den Deijl, waarbij later nog plaatselijke onemigheid kwam.

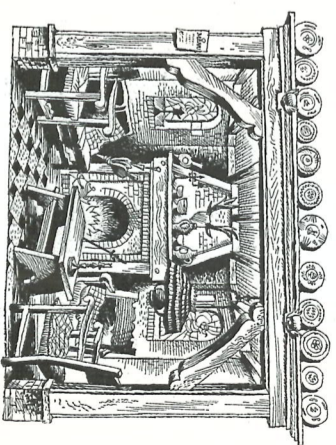
In de oorlogsjaren werden toch zo goed en zo kwaad als het ging nog noodzakelijke verbeteringen en uitbreidingen uitgevoerd. Gebrandschilderde ramen van de bekende glazenier Louis de Swart werden aangebracht en een eetzaalje met origineel kruisgewelf vergrootte de ruimte. Met liefde en geduld werden de materialen hiervoor verzameld. Soms waren het oude gebinten van een koestal, die dienden om de haardzit te betimmeren, dan weer was het een partij antieke metselsteenjes van de sloop van bijgebouwen van het Kasteel van Breda (de Kon. Mil. Academie), die dienden om de aantrekkelijke architectuur van een nieuw dependancegebouw nog meer te doen spreken.

Hoe ver afgeleggen ook, (er is zelfs geen elektriciteitsnet), door de roep, die van mond tot mond ging, zag Huize Den Deijl zijn gastenkring steeds toenemen. Geen wonder ook, want hier vindt de moderne mens, die het gejacht en de harde en dikwijls lelijke zakelijkheid van de grote stad wil ontvluchten, ontspanning en rust in een romantische sfeer waar het buitenleven op z'n moeit is.

U voelt wel, dat dit geen plaats is voor het grote gezelschap. In het intieme karakter van Huize Den Deijl past niet de lui druchtigheid van vele mensen bij elkaar. Neen, U moet er heen gaan met uw vrouw of met een goede vriend. Bij een koffiefilter en een struk appeltaart — specialiteit van het Huis — kunt u er genieten van de vele herinneringen aan het verleden en van de schone toepassing van oud eikenhout en blank metselwerk.

De heer Van Deijl zal u graag zijn merkwaardige coloriete glaswerk laten zien en u de symboliek van de gebrandschilderde ramen vertellen. De uren vliegen er om. Voordat u het weet is het tijd om naar het eetzaalje te gaan waar in het raam Tyl Ulenspiegel u toelacht. Goein dach beuter, zegt hij....

MAURITS SOESMAN.

BOMANTIEK en rust worden langzamerhand in ons overbevolkte Nederland, dat dringend moet industrialiseren, distributie-artikelen. En hoe meer schoorstenen er verrijzen en hoe dreigender de koppen in de kranten worden, hoe meer wij er naar verlangen.

Er is een heimwee naar de tijd van Charles Dickens, van de diligencie die met veel hoefgetrappel stopt vóór een heberg waar een groot houtvuur brandt in een brede schouw, naar de sfeer en intimiteit van oud eikenhout en kandelabers.

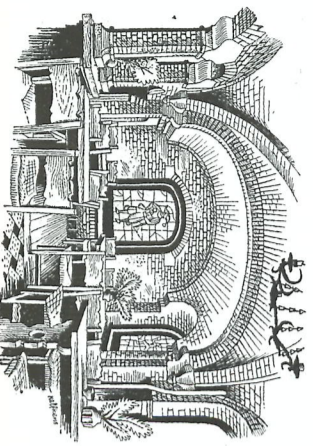
Er zijn nog wel plaatsen in ons land waar u deze verloren gegane zaken kunt vinden, al zult u er naar moeten zoeken. De ligging van één zullen wij hier verklappen, maar u moet ons beloven het als een geheim te bewaren, anders....

Erfim, u weet wel wat er gebeurt als iets populair wordt. Als u de Solex neemt en u rijdt er mee naar Breda en vervolgens door het Mastbos, dan komt u op een gegeven moment aan een zandweg, buiten het verkeer, die ogen-schijnlijk alleen maar leidt naar akkers en een hoeve. Volgt u deze weg echter eens, na tien minuten staat u voor een complex merkwaardige huizen, die wonderlijk mooi harmoniëren met het omringende landschap: het Huis Den Deijl.

Als u door een rustiek poortje en langs een Napoleon-tisch kanonneltje binnentreedt, dan ziet u direct dat het interieur volkomen in harmonie is met de stijfvolle architectuur van het geheel. Gebrandschilderde ramen, moderne schilderijen, antieke bordes, petroleumlampjes met kapjes van Brabants bont, eikenhouten stoelen met het familiewapen erin gesneden, een eetzaalje onder een kruisgewelf, kortom het gehele interieur waarin u binnen een kwartier allerlei wonderlijke, maar altijd mooie dingen ontdekt, verradt een zeldzame goede smaak en een originele geest, die met liefde verzamelde, niet om het te exploiteren, maar om er dagelijks vreugde aan te beleven. Wat een verademing om hier eens een uurtje te vertoeven of nog beter een vacantiel!

In een praatje met de eigenaar, de heer H. B. van Deijl, komen wij de geschiedenis van het huis te weten.

Gehoren in een dorpje in de Alllasserwaard, verhuisde hij als kind met zijn ouders naar de grote stad, maar zijn liefde voor het buitenleven behield hij. Een kantoorloopbaan volgde, met succes, want hij werd directeur van een klein stuwadoorsbedrijf in Rotterdam, dat speciaal voor de bouwbedrijven werkte.

In de moeilijke dertiger jaren zag het bedrijf echter zijn bestansgrond teniet gaan, doordat de vrachthant steeds meer het werk van de binnenscheepvaart overnam. Er moest een ander middel van bestaan gevonden worden. Herinneringen uit zijn jeugd hadden hem altijd als ideaal het buiten-wonen voorgelouden. Het bezit van een perceel heidegrond, aan de rand van het Mastbos, stelde hem in staat dit ideaal tot werkelijkheid te maken.

De Moerdijkbrug, die grote schakel tussen Noord- en Zuid-Nederland, was in die dagen nog niet gereed en toeristische belangstelling voor West-Brabant was daardoor niet bijster groot. Een hotel beginnen in die rimboue was gekkenwerk en geldweggevoert. Tussen mensen die het weten konden, en als zij hoorden dat hij toch doer-zette, maakten zij soms het klassieke gebaar tegen het voorhoofd.

Maar Van Deijl wist wat hij wilde, al leek het er op, vooral in de eerste jaren, dat de pessimisten gelijk zouden krijgen. Ook de overgang van stad naar boerenland bleek zijn bezwaren te hebben. Om de verwerde stadsmens het noodzakelijke comfort te kunnen geven, eiste veel arbeid, die niet tevoren overzien was.

Gedielijk groeide echter niet alleen de tuinaanleg, maar ook de reeks gebouwen en het aantal fijnproevers, dat het nitgezochte oord ontdekte. In 1938 kwam er naast het hoofdgebouw een schilderijtentoonstellingszaalje met een werkelijk unieke verlichting tot stand. Tal van Nederlandse schilders, velen met een klinkende naam, exposeerden hier hun werken. Tussen twee haakjes: als u eens een goed schilderstukje wilt kopen tegen een zeer redelijke prijs, moet u daar eens gaan kijken.

In 1940 werd een openluchttheater bijgebouwd, in een

De avonden van de „doizend eenden“

speuren. Zouden ze wat zien? Ik geloof het werkelijk, ze gaan weer een eind weg; maar ze zijn listig, deze verkenners en wij blijven weggedoken in de sloot. Eindelijk draaien ze om en komen terug. Ze vallen onder huid gesnater in en beginnen te azen. Na verloop van tijd komen de volgende en nu kunnen de jagers hun best doen enige van deze snelle vliegers te verschalken. De „val“ is er en na een half uur is de lucht inderdaad vol met eenden. Tot zonsdergang wordt er geschoten en gezocht naar de gevallen bonten, waarbij de hond van Oom B. goed werk verricht, want als alle jagers maar door de tarwe hepen, zouden zij nog meer schade aanrichten dan anders de eenden. Maar de hond brengt alle buit keurig op het tableu, al heeft hij een groot deel ervan in het duister op moeten zoeken.

Als we allen weer verzameld zijn, wordt bij Hendrik thuis nog even nagekaart en hij is blij dat we z'n platte tarwe gespaard hebben voor een derde avond eendenval, want anders was er weinig meer te oogsten geweest.

Tegen tien gaat een ieder vol van gedachten aan deze mooie avond naar huis, de anderen per auto en wij per Solex. Het is een genot nog een tijdje door de frisse avondlucht te kunnen rijden.

Het was voor ons de avond van het eendenseizoen. 't Was de avond van de „doizend eenden“!

VELUWEZON.

„Dolgraag, Oom B. Hoe laat bij Hendrik?“

„Ik zou zeggen 6 uur. Neem genoeg patronen mee!“

„We zullen er voor zorgen. Dus tot morgenavond 6 uur en alvast bedankt voor de uitnodiging!“

Ik ga terug naar het plat om van het telefoontje te vertellen en voorbij is nu het rustige zitten en kijken. Zo, dus daarom gingen ze allemaal naar het Zuid-Westen! Ze hebben elkaar verteld dat je bij Hendrik van G. z'n platgeslagen tarwe moet zijn om te schransen! Een enkele volle bout komt nog met fluitende vliegers over. Hij heeft haast om bij de tarwe te komen, hij is haat.

Wij zitten nu samen te overleggen hoe morgen naar het dorp N. te gaan. Er gaat een bus, maar sinds ik een Solex heb voel ik daar niet zo veel meer voor, zeker niet als het een tocht door de polder betekent. De moeilijkheid is echter hoe zo snel een oplossing voor mijn vrouw te vinden. Wij slagen er in een tweede Solex te lenen en vertrekken de volgende middag om half vijf zwaar beladen met rugzak en geweer door de polder naar de boerderij van Hendrik. 't Is een prachtige Augustusdag en de zon staat nog fel over de polder. Wij passeren twee tuindersdorpen en stoppen behaaldelijk om de „schilderijen der werkelijkheid“ te bewonderen, zoals een oude roeiboort voor een steigerij of een melkende boerenknecht in het land. In de verte valt reeds een schot, het komt echter niet uit de richting van de tarwekers, waar wij zullen gaan zitten. Snel dus weer verder en op het afgesproken uur pruttelen twee jager-Solexen het erf op. De jachtheer is reeds gearriveerd en staat met Hendrik te praten, wiens verhalen, als wij die tenminste mogen geloven, onze stoutste verwachtingen verre overtreffen: „Wel dolzand eenden, meneer!“ De knecht zegt dat het er wel

P een warme Augustusavond zitten mijn vrouw en ik op het plat te genieten van het koele avondzuchtje, dat de stads atmosfeer enigszins afkoelt. Limonade met ijs, een lute stoel en zo liggen wij tegen de donkere avondlucht aan te kijken. Dit liggen kijkt zijn oorzaak in de parkenden, die vlak voor ons huis uit de park-vijver op de vteken gaan om ergens in de polder te gaan azen. Misschien op het stoppeland van boer Klaessen in Mijrecht, misschien ook in de neegelegagen tarwe van een bouwboer in de Amstelpolder....

Luid kwakend gaat daar weer een stel, wij verbeelden ons mee te vliegen en passeren zo al de ons zo bekende boerderijen, landweggetjes en dorpjes, enige tientallen, kilometers naar het Zuid-Westen.

„Hé, word eens wakker, ik hoor de telefoon!“ Langzaam slechts kom ik uit mijn reisdroom en sta op om te horen wat er aan de hand is.

„Hallo, met wie?“

„Ja, met Oom B. Zeg, Hendrik van G. hebde me zoeven op dat er op zijn platgeslagen tarwe een grote eendenval is. Hij praat van wel „doizend eenden“ en vraagt of we alsjebliet morgenavond met een paar geweren (schutters) kunnen komen. Hebben je vrouw en jij zin om mee te gaan?“

dit duizend zijn en de broodjager uit de buurt beweert met vakkenis dat ze „onlebaar benne“.

Wij truzelen maar niet langer en gaan naar de akkers, achter in de polder. Het is gelukkig nog vroeg genoeg en de eendentrek is nog niet begonnen. In een droge sloot worden de posten uitgezet. Rondom ons heen ligt de door zware regen en wind platgeslagen tarwe. Werkelijk een eldorado voor de eenden! De sloot waar wij in zitten is diep, en om in staat te zijn de eenden in de verte te zien aankomen, moeten wij tegen de steile slootkant opklimmen. Het is een warme dag en als later de val begint door te zetten en wij ieder moment weer naar beneden moeten springen om ons onzichtbaar te maken en dan weer naar boven klauteren om wat uitzicht te hebben, trekken wij hoe langer hoe meer truien en jasje uit, die wij, met het oog op het lange slijstaan in de koele avondlucht, alvast hadden aangeetrokken. Als een toeschouwer die lange, rechte sloot had langs kunnen kijken, waar steeds maar mannetjes in het groen met rode hoofden tegen de steile kant opklauterden, en dan weer met een sprong in de diepte verdwenen, dan had waarschijnlijk het hele tarweveld geschud van zijn lach-explosies. Want druk hadden wij het!

Terwijl wij nog zitten te wachten en de zon langzaam langs de meest onwaarschijnlijke luchten naar de andere kant van de aarde zakt, beginnen de muggen te steken en de eerste eenden te komen.

Het zijn de verkenners en er wordt geen geweer naar uitgestoken. Zouden wij geschoten hebben, van de „doizend eenden“ was er niet één gekomen. Ze kijken en kijken naar. Terwijl ze boven ons cirkelden zien wij de lange nekken naar links en rechts gaan en naar onraad

de vogels van de maand

Bik Tekke

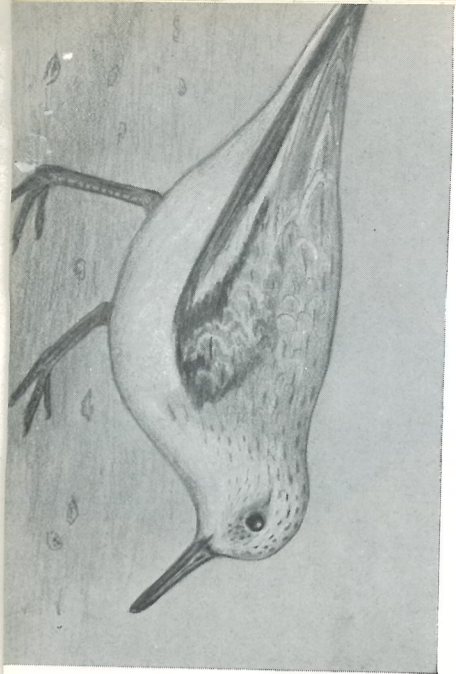
ET zal velen van u waarschijnlijk vreemd in de oren klinken, doch reeds in de maanden Juni en Juli is er weer wegtrek te bespeuren van sommige vogels. Een klassiek voorbeeld daarvan is de spreuw, waarvan de jonge vogels omstreeks half Juni al de trek naar het winterverblijf beginnen. Doch de maand Augustus is een veel meer uitgesproken trekmaand. Het zijn veelal die soorten die een verre reis voor de hoeg hebben, de Afrika-reizigers. Als ik als vogelman deze maand een naam zou moeten geven, dan doopte ik haar „de stellopermaand“.

Omnoemlijke aantallen van deze uitgebreide gemeenschap koersen zuidwaarts; deze beweging vindt hoofdzakelijk in het donker plaats, zodat het allerminst een spectaculair schouwspel is, althans niet in de steden. Doch u moet eens, als u 's nachts in uw bed ligt te dralen en door de warme de slaap niet kunt vatten, letten op de geluiden die door de wild openstaande ramen over een rustende stad naar binnen dringen. Als u slechts een greintje gevoel voor romantiek heeft, zult u het gevoel in uw bed staken en in het kozijn gaan zitten om te luisteren naar het stelloperskoor, met een achtergrond van twinkelende sterren.

De Tureluur laat er zijn melancholische „tjuu tjuu“ horen en de Scholekster roept zijn volksnaam „te-piet, te-piet“ (bonte piet). Dan de beide Wulpen, onze broodvogel met zijn „wuu-je“ en zijn neef de doortrekker, de Regenwip, die een hoog langhenhaald „bi bi bi“ ten beste geeft. Dit zijn enige typische tonen van deze nocturne Augustus-symphonie waarnaar u vast eens moet luisteren.

Indien u echter, om het zo eens te zeggen, meer vogelbloed in uw aderen heeft en u wilt wat zien van deze massale verplaatsingen, dan moet u de stad ontvliden en trekken naar de schorren van de Eendracht op Texel of naar het Verdrooken Land van Saething in oostelijk Zeeuwisch Vlaanderen. Als u daar rustig op een verheven punt gaat zitten met een kijker, kunt u pleisterende waardvogels bij wolken tegelijk waarnemen.

Allerlei soorten strandlopers, waarvan sommige nog het

Texel - Schorren van de Eendracht

meer contrastrijke zomerkleed dragen, zoeken hier voedsel op deze uitgestrekte vlakke, die bij vloed onder water komt te staan. Zwemen Rosse Grutto's, nauw verwant aan onze weidewogel doch markanter gekleed, bevoelen dit verlaten strand en geven er steer aan. Nu moet u niet denken dat er geen beweging in deze massa zit: telkens verplaatst een troep zich en zwiert majestueus over het strand in gesloten colonne en bij het draaijen blinken al die blanke rappe wieren als spiegeltes in de zon. Doch niet alleen de stellopers zijn op trek; als wij dichtbij onze bekende broedvogels ons verlaten. Waarom eigenlijk zo vroeg reeds? Voedsel is er voor hen nog in overvloed, maar daar zit hem de kneep niet. De trekdrift, een innerlijke drang waaraan zij onvoorwaardelijk moeten gehoorzamen, drijft hen uit het broedgebied. De Gierwaluw die begin Mei gekomen is, vermindert zienderogen en slechts een goede drie maanden kunnen wij genieten van haar uithoudig gieren en vliegkunsten. Ook het Torteltje verlaat ons deze maand na een bijna even kortstondig verblijf. De Koekoek gunt zich ook niet veel rust: de voorttrekkers beginnen reeds in juli, doch in Augustus neemt het aantal broedvogels merkbaar af. Van het begin dezer maand af trekken er Boompiepers en Graaspiepers door het dun en een bijzondere attractie is ook de verplaatsing van de vechtlustige Gele Kwikstaarten. In sommige jaren kan hun trek zo massaal zijn, dat een neergestreden zwerm op bepaalde plekken in het dun een geel waas vormt.

Ik noem u dan nog de Boomvalk, een van onze sierlijkste roofvogels, die half Augustus wederom naar het winterverblijf start en ik hoop u ervan te hebben overtuigd dat ook Augustus kan bogen op aparte gebeurtenissen in de vogelwereld.

Zijnloopsters 4

Henriette van Eyk

ANNABELLE heeft gisteren klem gezeten in de bedstee van Czaar Peter de Grote, die een blauwe Maandag in een Zaans huisje schijnt te hebben gewoond.

Dat was dan gisteren. De zon scheen, en omdat Annabelle's man (die interieurs ontwerpt als hij de kans krijgt) een gereïstaurerd restaurant moest inrichten op de Velpen, waar hij heen ging in de auto van een relatie, die de planken leverde voor de schotjes in de bar, kon Annabelle zijn Solex krijgen, en ze zei: „Als jij nu de fiets van Marietje leent, gaan wij samen met de boot naar Zaandam.“ Het klinkt mischien een beetje vreemd een fiets te moeten leenen om uit te gaan op een boot, maar Annabelle wilde (wantom weet ik niet) groene huisjes en molens in de Zaanstreek zien. „We varen naar Zaandam,“ zei ze. „We nemen de fietsen mee. Lopjen hebben we nu al genoeg gedaan.“

We ontmoetten elkaar op het steigertje van de Alkmaar-Packiet, en voeren even later langs meeuwen, gezeilde en ongezeilde zeeschepen, kranen, olietanks, zeilbootjes en zweemende jongetjes over het blauwe water van IJ en Noordzeekanaal in de richting van de Voorzaan.

Annabelle was een beetje in een dulle stemming. Dat heeft ze zoo wel eens een enkele keer. Ze wilde maar een onde heer die op een paaltje zat te vissen, ze zong mee met een stel volgje schoolets-kindertjes en ze ging op verkenning uit in de machinekamer, waar ze haar dadelijk weer uitzetten. Tegen de tijd, dat we op de Zaanse „Dam“ aanlandden, had ze vriendschap gesloten met de man van een gerookte-aal-karretje en een agent, die haar aanvankelijk had willen bekeuren wegens het bedemmen van het verkeer.

We keken naar de smalle sluisen met de oude geboude wapens en naar de twee, een beetje schief-gezakte sluiswachtershuisjes.

Annabelle knikte goedkeurend. „Die zijn er temminste nog. Nu gaan we molens en gevelies zoeken.“

We bestegen onze fietsen, en reden langs de gerookte alen en de agent een drukke straat in. „Annabelle,“ zei ik, „doe een beetje kalm aan. Denk er aan dat ik geen motorfje heb op mijn fiets.“

Ze keek even lachend om. „Als je flink àan trappt, maakt dat geen verschil.“

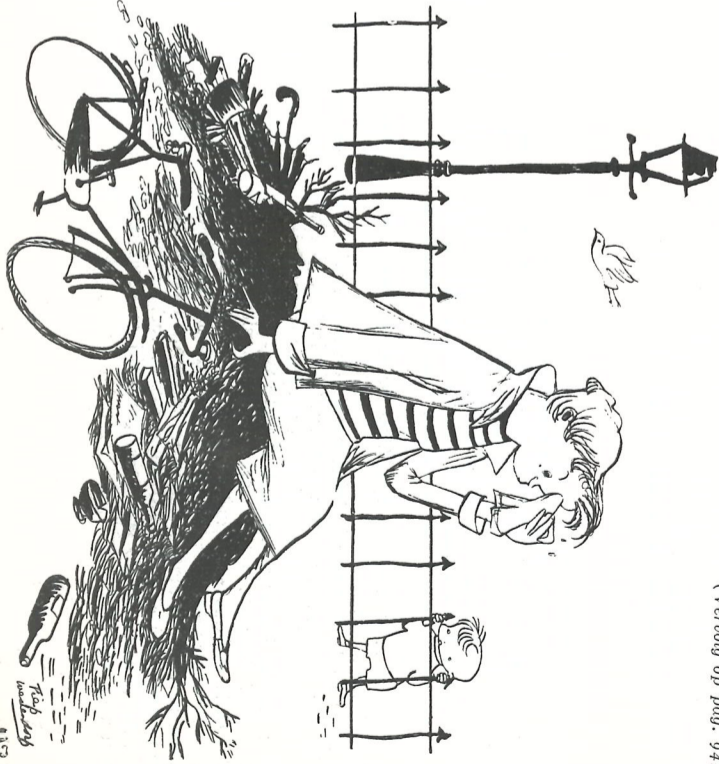
Het was of de Solex lachte. „O ja? Maakt dat geen verschil?“ Hooghartig puffend verdween hij meteen met zijn berijster in de volte. „Wacht even op me!“ schreeuwde ik. „Langzamer...!“ en Annabelle riep „Ja,“ maar reed — volgens mij — met dezelfde snelheid voort.

Geboegen over het stuur van Marietje's oude fiets, jakerde ik, vuurrood van zon en agitate, langs de Zaanse wegen. Het purpuf van de Solex klonk zachter en zachter, maar ik gunde me geen tijd meer om te roepen. Verbeten joeg ik voort. Een motorfje was goed, maar een motorfje was niet alles. Dat zou ik wel eens evenijes laten zien!

„Kalm aan, dame!“ riep de chauffeur van een autobus, die ik trachtte te passeren. „Pas op! Mijn kippen!“ gilde een verontwaardigde vrouwenvstem. Een hond boet naar mijn met razende snelheid trappende voeten. Mijn haren flapperden in de wind, er zat stof in mijn ogen en de lucht gierde in mijn oven....

Bij een afschuwelijke fabriek slipte ik over een andijvie-

(Vervolgd op pag. 94)

Notities over België

BIER - DE ARDENNEN - THE NUTS CITY EN GONGOMUSEUM

Als je zo ongeveer elke dag van het jaar de pen moet hanteren, dan is het begrijpelijk, dat je dit instrument zorgvuldig thuis laat als je er eindelijk eens een tijdje tussen kunt kumt gaan.

Om elke toch opkomende rapporteering geen schijn van kans te geven, werd bovendien ieder beschrijfbaar stukje papier, dat niet officieel nodig was, uit de bagage en uit alle zakken geweerd. Het enige papier, waarvan wij graag meer hadden willen meemen, is dat waarop met veel krullen en tierantijnen gedrukt staat: de namaker wordt door de wet met dwangarbeid gestraft.

Het succes van deze maatregel was schoon: geen notitie werd neergekrabbeld, de geest had zich volledig afgewend van drukinkt en genoot, zonder opzettelijk te registreren.

Vive la Liberté!

Maar ja, nauwelijks teruggekeerd van de tiendaagse zwerftocht door de Be van Benelux met een waterhoofd van alle opgedame indrukken, begonnen de vingers toch te jeuken om u er iets van te vertellen.

Het zal geen chronologisch reisverhaal worden, daarvoor ontbreken gelukkig de aantekeningen, maar meer enkele losse indrukken, zoals zij boven komen op papier gezet, tot leeringh ende vernaeck.

Allererst: het hier is weer best-advocentius behoeven in België niet geplaast te worden gezien het feit, dat heel wat Belgen al op het ontbijtur achter een glas Maepiis zitten. En niet alleen op dat ongezonde uur, maar ook om twaalf uur 's nachts staan op de Boulevard d'Auspach vele glazen hier op de gezellige terrassjes. Thee daarentegen, de rituele drank van onze Angel-

saksische broeders, is helemaal niet populair. Behalve in de toeristencentra is zij meestal met eens te krijgen. Een Belg drinkt alleen thee als hij ziek is, vertelde een hotelhouder ons en hij trok daarbij minachtend zijn neus op.

Na we toch aan het drinken zijn: koffie-lentzen kunnen er hun hart ophalen voor zoover de deviezen het toelaten, want een goede koffiefilter kost 7½ franc.

Uit de prijs van dit simpele genotsmiddel blijkt wel, dat België een duur land is, zeker voor een Hollander. Toch valt het nog wel mee wat men voor nachtlugies in een eenvoudig hotel moet betalen: gemiddeld 100 franc voor een 2-persoonskamer. In de hotelareven is onblij echt nooit inbegrepen. Als gespochte Hollander kun je het beste 's morgens en 's middags broodjes kopen en die in een caféje openen. Niemand kijkt er u op aan. Wat u 's avonds wilt eten, moet u aan uw vindingsrijheid overlaten. Om u enkele suggesties te doen: potage (soep) kost 5 franc, een pond bananen 11 à 12 franc en patatas fritas 5 en 10 franc. Brussel is interessant en gezellig met veel kleurige neolichten en wat ook gezellig is: om 11 uur 's avonds kun je er nog zo een apotheek binnenstappen om lenkoplact te kopen voor een kapotte hiel of een prentbriefkaart van het Manneke Pis voor een tante in Krathing.

Wat Brussel u biedt aan historische schoonheid en wetenswaardigheden, kunt u in elke gids vinden, daar zullen wij het hier dus niet over hebben. Wel willen wij nog even memoreren, dat, toen wij op de vernarde Grote Markt stonden met haar prachtige oude gildhuizen en aan de ingang van het „Broodhuis" op een gedichtbord lazen, dat hier de graven van Egrmont en Hoorre

„Pufpuf...“, mompelde de Solex. Annabelle riep nog: „Ik ga dan maar vast," waarna ze verdween om de hoek van een vrachtwagen.

Ik vond haar na verloop van tijd terug op een café-terrasje bij het standbeeld, waar ze stralend en wel op me zat te wachten.

„Ik zou geen ijs nemen, als ik jou was," zei ze, me even bezorgd aankijkend. „Je ziet zo rood... Je hebt toch geen verhoging? Het is wel warm, maar niet zò...“

Ik heb alleen maar mijn schouders opgehaald en gezegd, dat ik niet van plan was nog langer als wegwerner achter haar aan te racen, waarna we beslofen de fietsen even in de stalling te zetten, en naar het Czaar Peterhuisje, dat overigens vlakbij aan een pad naast een sloot lag, te wandelen.

Dat houten huisje staat scheef en bruin en oud in een ander huisje, eentje van steen, waar je ansichten kunt kopen, die tot naarwordens toe de beeltnis vertonen van de timmerende Rus met en zonder hamers, passers, scheepsboegen etc.

Ten tijde van ons bezoek stonden in het huisje een goeie

onthoofd werden, een stuk vaderlandse geschiedenis plotseing even ontroerende werkelijkheid werd.

Als u vanuit Antwerpen naar Brussel wilt rijden, dan raden wij u aan de hoofdweg over Boom te nemen, die in nitsteking staat is, hetgeen nu niet bepaald van alle Belgische wegen gezegd kan worden! In Nederland wordt wel eens geklaagd over „kinderhoofdjes", maar dat zijn dubbelstenen vergeleken met wat in België op diverse plaatsen de bestrijding vormt! Overigens wordt er blijkbaar wel hard gewerkt aan het verbeteren van het wegenstelsel. Gemotoriseerde fietsen mogen in België nog niet op de rijwielpaden rijden, maar er wordt in die richting wel het een en ander gedaan, evenals aan het opzetten van een Solex-service-organisatie. Belangstelling was er voor onze Solex in overvloed. We kregen er bijna wereldreizigers-allures door!

Wat een prachtig en betrouwbaar ding de Solex ook voor buitenlandse toerisme is, bleek wel overtuigend uit de verdere reis, die ons naar Namen — de poort van de Ardennen — en Dinant voerde. In het golvende, sprookjesachtig-schone landschap met zijn vele steile hellingen moesten de benen het motorijje natuurlijk wel helpen, maar wel inspanning kostte dat niet. In Dinant waren wij veel Hollanders, reisgezelschappen, die met monstrenuze van chrom glimmende touringcars uit alle delen van Nederland waren gekomen. *Wij* prefereren de vrijheid en onafhankelijkheid van de Solex, die ons met de minimale reiskosten van een literijje benzine per dag overall heenvoerde. Het uitstippelen op de kaart van de route voor de volgende dag, het wikkelen en wegen en het debatteren hierover, is dat op zichzelf al niet een heerlijk voorrecht?

Na Dinant volgde Bastogne, het stadje dat in de laatste oorlog beroemd is geworden. In December 1944 tijdens het laatste Duitse offensief onder Von Rundstedt werden de Amerikaanse troepen hier ingesloten. Op de Duitse eis tot overgave liet de commandant, generaal MacAuliffe, het minachtende woordje „nuts" teruggeven, dat nu een gewelgeld woord is. Op de Place MacAuliffe staat een grote Amerikaanse tank als herinnering met op het stenen voetstuk een emalle bord, waarop staat *nuts*, meer niet. Overal in het stadje, op gedenktekens, in étalages, op souvenirs, kom je het woordje *nuts* tegen. Op prentbriefkaarten staat „The Nuts City". Er is zelfs een Nuts-museum.

Iets buiten Bastogne, op de Mardassoluuveld, ligt een

twintig „Buitenlandse Bezoekers uit alle delen van de Wereld," zoals de rondleider het zo treffend uitdrukte. Ze stonden er en keken, net als wij, naar haardtegeltes, portretten, vergeelde ingelijste documenten, naar een verdroogde bos bloemen, een schijnhangend vensterijje en een donkere diepe bestee, waar (volgens de rondleider) „hij" 's nachts in sliep...

Annabelle grindele. Ze was blijkbaar haar brooddronken lui nog niet helemaal te boven. Ze duwde een aantal ontroend voor zich uitstarende, in tweed geklede Amerikaanse meisjes opzij, manoeuvreerde langs een snijstrijssend echtbaar, en bereikte zo de bedstee, waar „hij" enz. Ik ben er van overtuigd, dat ze aanvankelijk helemaal niet van plan was in die diepe donkere holte af te dalen, maar toen ze zich over de rand boog en haar alpr-hopetje afviel, stapte ze dat koelbloedig na.

De rondleider riep in drie talen, dat dat niet mocht. De tweed-meisjes schudden het hoofd over zòveel genrek aan pietiet bij De Nederlandse Vrouw. En het hoofd van Annabelle, dat boven de bedstee rand uitkeek, lachte....

indrukwekend groot memorial, dat de vorm heeft van een ster. In grote gonden letters staan hierop de namen van alle Amerikaanse staten en van alle legernonderdelen, die hier in de koude mistige Kerstdagen van 1944 het Duitse Ardennen-offensief tot staan brachten. U kunt er de gehele geschiedenis lezen, in het Engels, van de heldhaftige strijd, die voorgeod een einde maakte aan de Duitse illuses, de oorlog nog te kunnen winnen. U kunt er ook lezen, dat het standhouden van Bastogne het leven kostte aan 76.890 Amerikanen.

Van Bastogne naar Luik is een zware klim, maar je wordt er voor beloond met de prachtigste panoramas, die mens en natuur in volmaakte harmonie hebben gecreëerd.

Als u eenmaal in Luik bent, is Maastrecht niet ver meer weg, maar wij reden door naar Leuven om er het beroemde stadhuis te zien, een van de mooiste Gotische gebouwen van Europa. Wij hadden er geen spijt van, hoewel toevallig die dag het vuur uit de hemel sloeg en wij 's avonds als getroosterd in bed lagen. Het klimaat in België is anders tout comme chez nous, want de volgende moorgen regende het! Het gaf ons geen chagrijn, want we bezochten toen het grote Congo-museum in het prachtige park van Tervuren, vlakbij Brussel. Het entree is — merkwaardig voor een museum — gratis, maar is wel 10 franc waard, want we zagen er de mooiste collectie opgezette dieren, — van neushoorn tot bis — die wij ooit gezien hebben. Mooi beeldhouwwerk kunt u er ook bewonderen.

Na Leuven behoefden wij ons hoofd niet meer te breken over het Franse woord voor bhkopen of schoenveer, al moeten wij bekennen, dat het Vlaams, rap gesproken, ons als een vreemde taal in de oren klomk.

Als u houdt van historische schoonheid, moet u zeker eens naar Gent en Brugge gaan. Beide steden zijn als het ware openluchtmusea, schatkammers waar u in een week nog niet uitgekeken bent.

Wat ons in België nog opviel, behalve de peperdure Amerikaanse wagens en de kantten handschoentjes, die kleine jongens en meisjes in Brussel dragen, zijn de vele monumenten en standbeelden in elke stad en stadje. Wij Hollanders zijn ook wat dit betreft blijkbaar erg sober. België is een bezoek voor 100% waard. Wij hopen, dat het volgende jaar minister Lieftinck wat meer franses ter beschikking stelt en dat ze minder duur zijn. U kunt er als Solex-berijder gemeten en... het is niet ver van huis.

Het lachte echter niet lang; er kraakte iets, waarna het met een glilletje in de diepte verdween.

Nu geloof ik niet, dat iemand de door een bedstee zakt, vèl kwaad overkomen kan. De Buitenlandse Bezoekers bleven dan ook volkomen rustig. De rondleider echter redeneerde over schadevergoeding, en Annabelle schreeuwde om een hamer omdat ze met haar voeten klem zat tussen de planken....

Nu schijnt het zò te zijn, dat je niet met een hamer in het Czaar Peterhuisje mag hakken, maar omdat Annabelle daar toch ook weer niet kon blijven zitten, begon een aantal Buitenlandse Bezoekers aan haar te sjorren, wat tot gevolg had, dat ze los raakte. Maar haar schoenen bleven achter tussen de historische planken, wat niet zò prettig voor haar was....

Later hebben we in een winkelijje een paar goedkope roodlakkense pantoffels gekocht.... We zijn met de Alkmaar-Packet naar huis geyanen, en hebben bij vergissing de fietsen in de stalling laten staan, waardoor we bij aankomst in Amsterdam meteen weer terug moesten om ze te halen....

(Verloof van pag. 93)

blad. Ik sloeg het stof van mijn kleren en was woedend. Nog lijgend en blaazend van de inspanning nam ik naast het torenhoge betonnen gebouw plaats op een vuilnisbelt. Ik kamde mijn haar en bette mijn voorhoofd met een lavendelzakdoek. Als Annabelle straks terug kwam (als ze terugkwam) zou ik haar op een vreselijke manier de waarheid zeggen.

„Pufpuf...“ Vóór ik het wist stond de Solex met Annabelle naast me.

„Job op de mesthoop!“ jubelde mijn ontaarde vriendin. „Ik ben maar even vooruit gereden.“ Ze lachte. „Ik heb een molen zonder wieken gezien, en een paar groene huitsjes. Erg aardig. En er zijn ook nog wel meer molens. Maar ik geloof eigenlijk, dat het voor jou toch niet de moeite waard is om dat hele eind... Je ziet er zo warm uit. Ik zou zeggen, ga mee terug.“ We namen een jasje op dat plein met het standbeeld, en dan gaan we daarna naar dat huisje van die Czaar. Of is je dat te ver?“

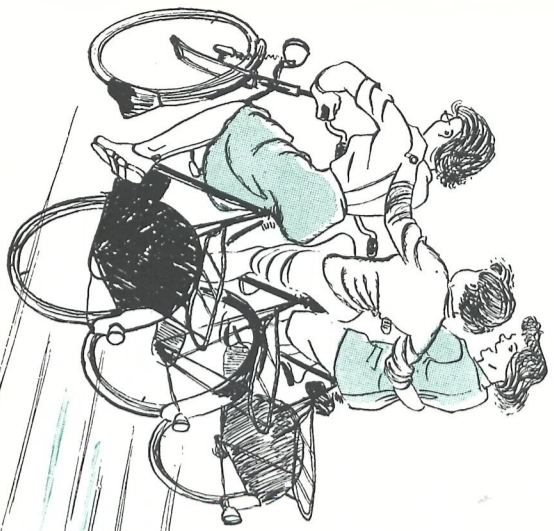
„Ach, antwoorde ik bitter, „trek jij je maar niets aan van mij...“

De handjes in handjes en de klevrige vriendinnen

Joris van den Bergh

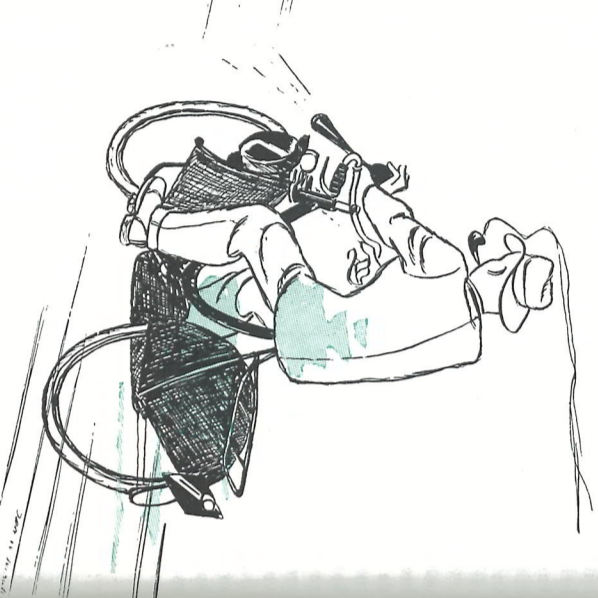
NOoit en nooit is de horizon zo rozig als wanneer je, jong en bloedrijk, handje in handje zit met de parel, die haar schelp heeft verlaten om jou te ontmoeten. Jou speciaal!

Want wij, harde kerels, doodgevone grauwe veldkeien die wij zijn, ... wij zijn door de goden begendigd. Want er daalt, voor ieder onzer! een engel uit de hemel, ofwel een prinses, blank en rein en bedwelmend geurend, verlaat haar paleis, voor ons, om ons te koesteren en om

rechts heen en weer, met aanstellerige lachkrampen en ordinaire gilletterjes. Als je zo'n stel voor je hebt op het wielerspad, ... Want daar gaat het over, ... op de fiets handje in handje met zijn prinses, hoe sympathiek het paar ook overigens moge zijn, hij is nu eenmaal abnormaal. Want hij haalt het kunststuk uit om op de fiets gezeten in de wolken te zweven.

En in de wolken is geen afgebaande weg, en daar behoeft je niet rechts te houden en dat kan je aan hem zien, want hij heeft met zijn schat het hele fietspad nodig. En als je dan op je Solex komt aanzoomen, dan hoort hij dat

ons vale leven tot een feest te maken. Want zo zien wij het toch als wij jong en bloedrijk zijn.

En of het nu die hemelse engel is (met aardse aantrekkelijkheden) dan wel die prinses (zonder goud en brillanten maar met een diamantzuiver hart) en of het nu is op 'n harde tuinbank dan wel in de kussens van de comfortabele spoorreën; op het mollige gras dan wel op de stoppels van een afgemaaid korenveld; de jubeltocht naar Droomland begint met handje in handje.

Voor ons is het lang geleden, want het zilvergrijs siet thans onze slapen en wij voelen onze hersens niet meer wegyloken wanneer 'n engel of prinses, die uit de koers is geraakt, per abuis ons pad kruist, maar dat belet toch niet dat wij 'n discrete sympathie aan de dag leggen, wanneer wij 'n jonge bloedrijke levensliefthant handje in handje zien gaan met zijn parel aller parelen.

Maar hebt gij ook zo'n hekel aan klevrige vriendinnen? U weet wel, soms ietwat smaachtend, doch doorgaans ginnegappend, met twee drie naast elkaar, pinkte aan pinkte en soms armpje om heupje of handje op de schouder, zonder roer, zo'n beetje zwalpend van links naar

niet, hij kan het niet horen, want zijn hart zoemt ook, en het zoemt in zijn hersenen...

Enfin je aarzelt even, want er begint toch in je eigen hart ook iets te trillen, want je denkt aan voorheen, aan de dagen toen je ook nog levensliefthant was en ook voor jou een parel haar blanke schelp had verlaten en bij de milde stemming waarin je dan verkeert, aarzelt je om een idylle te verstoren... maar jal er moet tenslotte toch iets gebeuren, want je bent er voor je werk op uitgetrokken en je moet op tijd ergens zijn, dus moet je er wel langs en daarom geef je dan eindelijk 'n signaal. Maar de heldde maakt niet alleen blind doch ook doof, althans hij hoort het niet, en handje in handje heeft hij het hele fietspad nodig.

Dan geef je nog 'n signaal, en nog één en nog één. En als je dan eindelijk kunt passeren, dan dank je met 'n

buiging en dan knik je aanmoedigend en dan kijk je langzaam naar haar, want je wilt toch wel weten of die jongeling verstand van parels heeft, enfin, we willen maar zeggen dat handje in handje op het wielerspad wel wat hinderlijk is, doch vaak niet oninteressant.

Maar dan een eind verder geraak je achter een troep klevrige vriendinnen, drie op 'n rijtje en handje op de schouder en armpje om heupje. En op haar rug zie je al hoe de façade is. 't Is net alsof je Rotterdam binnenkomt met de trein. Als je de achtergevels van die huizen ziet, weet je dat de voorgewel ook maar ordinar moet zijn. En drie vriendinnen, die aan elkaar hangen en op het fietspad óók nog aan elkaar moeten hangen, ... wij weten niet hoe het U vergeat, maar terwijl ons hart toch medelijdend is, maakt het ons kriegel. En daarom geven wij dan ook dadelijk een flink signaal, resoluut en doordringend en dan dadelijk weer een. Doch zij ginnegappen zo en zij hebben zulke lachkrampen en zij kleven zo aan elkaar, dat het hele pad geblokkeerd blijft.

En dan geef je weer 'n signaal, 'n erg doordringend signaal en dan nog een en dan kijkt er een met kikker-ogen om en zij tikt met haar vinger tussen de bolle ogen en dan knikt er een geluid alsof er 'n list met lepeltjes omvat: „Heb jij maar niet zo'n kapsjones met dat rolding, ... het wielerspad is toch zeker niet van jou!“

U bent ze toch zeker ook al tegen gekomen, de handjes in handjes en de klevrige vriendinnen op het wielerspad? En hebben de lummelende pinkte's aan pinkte's U nog niet welkom gelieten met een woordenschat, die U noch bij Kramer noch bij de Vries en de Winkel zult vinden? Zo, neen dan zit dat gewis voor U nog in het vat.

Belgie

Indien U plannen hebt om een trip door België te gaan maken en U wilt zich op de hoogste stellen van de hotelaccommodatie aldaar, dan adviseren wij U bij het Kantoor van het Commissariaat-Generaal voor Toerisme, Rokin 106, Amsterdam, de hotelgids 1950 aan te vragen. In dit uitvoerige boekje (128 pagina's) zijn de adressen van alle hotels opgenomen met vermelding van de prijzen voor 1 en 2 persoons-kamers, pensioenprijzen voor 1 en 2 personen, alsmede de prijzen voor ontbijt, lunch of diner.

Met de opbouw van een speciale Solex-service-organisatie in België, zoals die in Nederland, Frankrijk, Zwitserland en andere landen bestaat, is inmiddels een begin gemaakt. Het eerste service-station te Antwerpen wordt binnenkort geopend. In een volgend nummer hopen wij hierop nog nader terug te komen.

Tenslotte nog dit: in België mag met een gemotoriseerde fiets voorlopig nog niet op de rijwielspaden gereden worden.

Van roskam tot bronfiets

In de oude herbergen plecht het dier een even goede verzorging te genieten als de mens, want de mens was voor zijn reizen goedgevoels afhankelijk van het paard. Toen de haveromotor door de benzinemotor vervangen werd, poestte de stalmeester van 't hotel met even veel ijver het koetswerk van de auto als vroeger de glanzende paardenaar met de roskam.

Vooruitstrevende hotels schaften zich een omnibus aan ten geteive van de gasten, maar niet elk bedrijf kon zich deze service veroorloven. Hotel H.O.V.I. te Arrhem kon dat óók niet, maar zag in het Solex-rijwiel een vervoermiddel voor zijn gasten dat wél binnen zijn bereik ligt. De heer Lambek heeft nu twee van deze „bromfietsen“ voor zijn gasten gereed staan en het is moeijlijk uit te maken wie er het meest genoege van heeft.

Reden, waarom de heer Lambek zijn idee niet een gerust hart aan collega's ter overdenking aanbieth.

(Uit „Horeca“ d.d. 14-7-'50)

Reisboek van Overijssel

Wat biedt Overijssel de toerist? Op deze vraag geeft het „Reisboek van Overijssel“ (uitg. Tjil, Zwolle) uitvoerig antwoord. Het bevat gegevens over ligging en samenstelling van gemeenten, geschiedenis, bevolking, bestaansbronnen, verbindingen, bezwaarsaardigheden, amusementsfolklore, wandelingen, hotels, V.V.V.-adressen en tal van andere zaken waar de vacantienganger belang in kan stellen. Een overzichtelijk boekje, dat men niet met genoegen zal raadplegen.

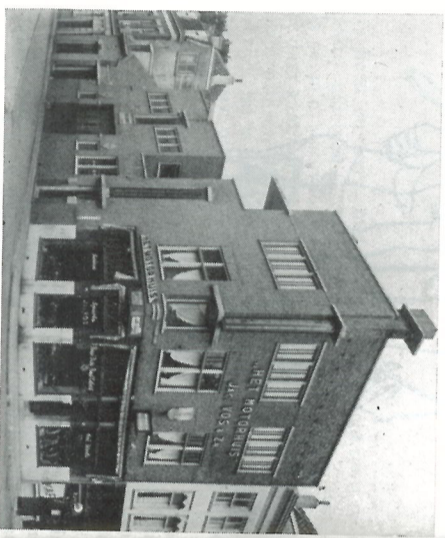
Secretariaat-adressen der Solex-Clubs

Alkmaar: V. J. Mulder, Verspeijkweg, Bergen a. Zee.	Delft: F. X. Vos, Voorstraat 51.
Almelo: Meij, M. C. M. Prins, Noordkisaan 28.	Eindhoven: C. W. van Heiningen, Gerarduslaan 7.
Amsterdam: R. P. Sevensma, Schinkelade 24 II.	Emmen: W. Oosting, Boslaan 16.
Arnhem: Mevr. N. van Eldik, Raapopseweg 31.	Enschede: E. J. van Nijburg, Goolkatenweg 138.
Assen: K. W. Buttnus, Pelikaanstraat 57.	Goet: A. Nonnkes, Schengestraat 44.
Breda: J. Stubberrauch, Veemarktstraat 13a.	Groningen: J. E. Noordhoff, Cernamstraat 15a.
	Hengelo: J. Jonge Poerink, Vondelstraat 22.
	Koekange (Dr.): J. Oshaar, B. II.
	Nijmegen: M. J. Meulleman, Mestagstraat 23.
	Nijverdal/Hellendoorn: H. Calkhoven, Nijverdal.
	Roosendaal: Adm. Lonckestraat 1.
	Rotterdam: J. H. V. d. IJssel, Ma-thanssestraat 367a.
	Schiedam: A. Janson, Rotterdamse-dijk 186a.
	Utrecht: J. L. Hoefsmit, Melis Stolkestraat 22.

Rijwiel Solex Service

SOLEX-SERVICE-STATION JAC. VOS TE DORDRECHT

Mr. P. Lamberts Hurelbrinck

In de kracht van zijn leven bezit Jac. Vos van rijwiel en van motoren de rijke ervaring van 35 jaren. Zo lang is het geleden, dat Jac. Vos bij zijn broer in de zaak kwam als jongen van 12 jaar. Dat was in 1915 midden in de eerste wereldoorlog. Het rijwiel stond toen vrijwel op hetzelfde peil als tegenwoordig, het is merkwaardig hoe weinig dit meegedaan is met de vooruitgang van alle andere voertuigen. Totdat de bromfiets, de Solex kwam, waarmee plotseling een stilstand van jaren ingehaald werd. Een omwenteling, die de geleidelijke verbeteringen, die alle andere voertuigen in de loop van vele jaren ondergingen, verving. Hoe smakelijk weet Jac. Vos te vertellen van de onbetrouwbare motorrijwiel uit zijn jongensjaren, waaronder toch af en toe nog wel eens een goede school als voorloper van een betere toekomst.

Hij is ook een volbloed motorman. Voor zijn zakenreizen maakt hij gebruik van de auto — terwijl hij in de stad en naaste omgeving tegenwoordig een Solex gebruikt. Maar naar een echte motor trekt zijn hart toch het meest. Aan wedstrijden heeft hij nooit deelgenomen, dat laat hij over aan zijn zoon, die een kast vol bekens en medailles bezit, gewonnen op terreinwedstrijden.

Toen ongeveer twee jaar geleden het rijwiel met hulpmotor voor het eerst in ons land verscheen, begreep de rijwielhandelaar Jac. Vos daar onmiddellijk de grote betekenis van. Dit was dan eindelijk de vooruitgang waarop het rijwiel zo lang had gewacht. Te kunnen fietsen zonder trappen, rijden zonder inspanning tegen de wind in, dat was nu eigenlijk het enige dat nog aan het wielrijden ontbrak. En toen hij hoorde dat R. S. Stokvis de Solex in Nederland bracht, trok hij onmiddellijk naar Rotterdam. Nog huishoudster dan hij gegaan was, kwam hij terug toen hij hoorde van de grote organisatie, die achter dit nieuwe vervoermiddel stond, een organisatie, die van de aanvang af de blik gericht hield op de toekomst en begreep, dat de toekomstige beheiders fietsers zouden zijn zonder kennis van motortechniek, die gestemd moeten worden door service stations, waar alles in voorraad wordt gehouden wat zij nodig kunnen hebben voor een dagelijks gebruik, zoals de juiste brandstof, en waar ook kleine

bijstellingen en reparaties verricht worden tegen de laagst mogelijke prijs, hetgen slechts kan geschieden door bekende vakmensen, voorzaken van speciaal gereedschap. In December 1948 werd te Dordrecht het service station van Jac. Vos geopend en sindsdien heeft hij al honderden Solexen afgeleverd. De belangstelling van het publiek is intussen nog steeds zeer groot. De twee jaren, gedurende welke de bromfiets thans in ons land rijdt, hebben de laatste aanzet gegeven.

De Solex is in die afgelopen twee jaren een bekende verschijning in het wegverkeer geworden. De pers, die de echo van de publieke opinie is, begint er ook steeds meer belangstelling voor te tonen. In Dordrecht organiseert het dagblad „De Dordtenaar“ af en toe ritten en toertochten in de omtrek, waarvan door vele Dordtse bromfietsers deelgenomen wordt. Jac. Vos heeft de technische leiding van deze ritten, hij zoekt de routes uit. Het spreekt vanzelf dat dergelijke gezelschapsritten zeer bevorderlijk zijn voor de popularisering van het nieuwe rijwiel.

Jac. Vos, die een gezellig caneur is, weet overigens vernakelijke verhalen te vertellen omtrent de aanstekelijkheid van de Solex.

Op zekere dag komt een dame haar pas gekochte Solex afhalen. Zij was vergezeld door een vriendin. „Jij moest er ook een kopen, dan kunnen wij samen boodschappen doen. Dat zou gezellig zijn.“

„O neen, dat is mijs voor mij. Ik heb geen verstand van motoren.“

Toen menigde Jac. Vos zich in het gesprek. „Verstand van motoren hebt u niet nodig, mevrouw, u gaat er maar eens op zitten en u rijdt weg.“

Met enige aarzeling klom de dame op een Solex, reed weg, maar kwam niet meer terug. Men begon zich een klein beetje ongerust te maken totdat de nieuwe Solex-rijderster dan eindelijk toch verscheen. Opgetogen. Zij was heel Dordrecht doorgelieft, zij kon er niet genoeg van krijgen, vertelde zij en zij bestelde er dadelijk een.

„En nou hebben de echtgenoten van de beide dames er ook al een en zij gaan Zondags met hun viertien uit toeren“ — besloot Jac. Vos zijn kort verhaal.

Nieuwe Service-stations verrijzen

N IET ver van het statige en krijtwitte Koninklijke Palais Soestdijk ligt Baarn, een stad die met omringing reeds een groot aantal Solex-berijders en berijsters telt.

Het vestigen van een service-station daar was daarom een dringende eis en er werd dan ook reeds lang gezocht naar een firma, die in staat was dit zeer belangrijke Solex-service-station te herbergen.

De meer dan 40 jaar in Baarn gevestigde firma M. Lettenmeijer bleek de uitverkorene te zijn. En zo kon het dan gebeuren, dat op Zaterdag 22 Juli aan de gevel van het witte pand van deze firma, dat qua kleur een gelijkens vertoont met het Koninklijk Palais Soestdijk, de Solex-vlag wappende, ten teken dat het gereedgekomen Solex-service-station kon worden geopend.

Drie gastkinderen Lettenmeijer vader, zoon en kleinzoon

Om precies halfvier nam de heer Lettenmeijer Sr. het woord om van deze officiële opening kond te doen en dank te brengen aan allen, die tot het bereiken hiervan hun medewerking hadden verleend.

Deze dank gold niet in de laatste plaats de oudste monteur „Henk“, die ruim 31 jaar de firma Lettenmeijer heeft gedient en ter gelegenheid van deze opening werd bevorderd tot chef van het Solex-service-station.

Nadat de heer Lettenmeijer gesproken had, werd door een deputatie van de Solex-organisatie in Nederland de openingsplechtigheid verricht, waarbij in enkele speechees de belangrijke taak werd belicht, die dit Baarnse Solex-service-station te vervullen krijgt en de zekerheid werd uitgesproken, dat de Solex-beijders in Baarn en omgeving hier een waardig „Solex-home“ en een uitzonderlijk goede service-verlening zullen vinden.

Er was veel belangstelling voor deze opening en zelfs de Baarnse magistratuur liet zich hierbij vertegenwoordigen.

Na afloop hiervan togen wij naar Wassenaar om gestation te zijn van de openstelling van het nieuwe service-station voor deze plaats en omgeving, gevestigd in het gebouwencomplex van garage Jansen aan de Rijksstraatweg, waarvan een gedeelte in een ongelukkig korte tijd tot Solex-service-station werd omgevoerd, en wel op een wijze die ieders bewondering afdwingt.

(vervolg op pag. 101)

Bestaande Service-Stationen

- Alkmaar: Jan Moejes, Nieuwe sloot 38, Tel. 2243.
- Alphen: Gern. Voskamp, Spoorstraat 16-18, Tel. 2252.
- Alphen a.d. Kijn: G. G. R. Dool, Raadhuisstr. 243, Tel. 3151.
- Amsterdam: H. Holstéjn, Utrechtsestraat 28, Tel. 6886.
- Amsterdam: N.V. Borgmeier, Overtoom 73, Tel. 82476.
- N.V. H. v. d. Meer, Lijnbaansgrade 11, Tel. 52440.
- F. L. v. d. Meulen en Znen, Meuwanielaan 104, Tel. 60096.
- F. H. Meijndres Jr., Tolstraat 130-134, Tel. 20064.
- W. W. Schot, Sarphatistraat 34, Tel. 52910.
- Jac. Schot, Sarphatistraat 34, Tel. 52910.
- Apeldoorn: J. H. G. v. Wijhe, Hooftstraat 161, Tel. 5635.
- Appingedam: G. de Boer, Gouden Pand 4, Tel. 174.
- Assen: K. v. d. Ploeg, Roldersstraat 3, Tel. 2701.
- Baarn: M. Lettenmeijer, Stationsweg 1, Tel. 3326.
- Barneveld: Chr. Mantel, Slotenweg 133, Tel. 261.
- Beilen: H. Raterink, Havenstraat 2, Tel. 77.
- Bergen op Zoom: Service-Station Bergen op Zoom, Engelsestraat 15, Tel. 306.
- Beverwijk: J. W. van Vuuren, Populierenlaan 80, Tel. 3856.
- Bolsward: C. P. de Jager, Broerstraat 7, Tel. 285.
- Borculo: Gebr. Veer, Burg. Bloemenstraat 210, Tel. 227.
- Boskoop: J. A. Verbakel en L. C. Versceer, Voorkeade 27, Tel. 195.
- Boxmeer: Pa. Jellen, St. Rochusplein, Tel. 57.
- Breda: Gebr. van Nunen, Haagweg 442-444, Tel. 8419.
- Breskens: J. P. Hootman, Bondervard 18, Tel. 111.
- Bussum: Gebr. v. Hamersveld, Herenstraat 38, Tel. 6973.
- Gooierden: N.V. v. h. J. v. Beijnum 1.0., Beintmeijerstraat 58, Tel. 212.
- Deft: L. Ham Jr., Houttuinen 7, Tel. 559.
- Den Burg: (Texel): F. Zegel, Parkstraat 16, Tel. 150.
- Dieren: L. v. d. Berg, Zwolsseweg 32, Tel. 3715.
- Doornik: Gebr. J. en H. Riethorst, Tebborgseweg 45, Tel. 613.
- Dokkum: T. C. Stellama, Lageweg C 106, Tel. 303.
- Dordrecht: Jaap Vos, Steegoversloot 23, Tel. 6131.
- Dordrecht: Fa. R. Lammers, Noorderbuurt 41, Tel. 2234.
- Eindhoven: J. A. C. Smulders, Tongelersstr. 105, Tel. 6951.
- Enkhuizen: Gebr. S. en W. Kornalshuisjeper, Bredestraat 35-45, Tel. 223.
- Eusebe: Melching en v. Ulzen, v. Lochemstr. 8, Tel. 2624.
- Franecker: Fa. Engelsma en Wijnja, Voorstr. 26, Tel. 2370.
- Geldermalsen: R. M. C. Udo, Heiman Kruystraat 28-30, Tel. 381.
- Goos: Gebr. Adriaanse, Rimmelandstraat 16, Tel. 2033.
- Goor: A. J. Rutsink, Deldemontstraat 68, 36-38, Tel. 646.
- Gorinchem: C. F. v. Mill, v. Arkelstr. 66, Tel. 2644 en 2645.
- Gorredijk: H. Kooistra, Hooftstraat 196, Tel. 47.
- Gouda: H. Weunman, Kleiweg 96, Tel. 4191 (b.g.g. Tel. 3728).
- Groningen: H. J. Veentendaal, Showroom: Zuiderdiep 41, Tel. 26634.
- Service-station: Kleine Pelsterstraat 6, Tel. 20571.
- Gripsherk: E. de Vries, Frisasserstraatweg 4, Tel. 44.
- Den Haag: M. v. d. Berg, Conradkade 89, Tel. 337975.
- A. Mastland, Bezuidenhoutseweg 181, Tel. 770470.
- A. J. Zwets, Ruiswylkeweg 31-33, Tel. 112740.
- Haarlem: J. J. van Kooten, Plein 20, Tel. 12000.
- Handewijk: B. Kullendijk, Donkerstraat 22, Tel. 2208.
- Heerde: A. Smil, Brink A. 7, Tel. 80.
- Heeren: M. Dalhuisen, Stationsstraat 9-11, Tel. 650.
- Heiliden-Fanningen: Herm. Reynen, Markt 8, Tel. 102.
- Den Helder: K. Mayole, Keizersstraat 98, Tel. 2833.
- Helmond: H. J. W. Selkens, Molenstraat 187, Tel. 2739.
- Hilversum: Gebr. v. Hamersveld, Vughtenstr. 41, Tel. 7381.
- s-Hertogenbosch: Fa. Dodelmont, Vughtenstr. 41, Tel. 8172.
- Hilversum: Gebr. v. Hamersveld, Emmastr. 84, Tel. 8172.
- Hoogeveen: Fa. A. Klip, Hooftstraat 92, Tel. 92.
- Hoorn: J. de Reus, Kleine Noord 88, Tel. 4071.
- Huist: J. L. Kerckhaert, Vismarkt 6, Tel. 46.
- Joure: F. Schoofstra, Midstraat A 73-75, Tel. 14.
- Kampen: J. W. Wolters, Oudestraat 40-42, Tel. 71.
- Kinderdijk: A. Otevanger en Zoon, Steynstraat 39, Tel. 4.
- Krabbedijk: J. Francke, No. 84, Tel. 70.
- Leens: J. F. Bunnmeijer, Willemsstraat A 206, Tel. 8.
- Leeuwarden: Gebr. Ames, Kortstraat 50-58, Tel. 29.
- Leeuwarden: Fa. Brooner & Alkema, Pier Fanderstraat 10, Tel. 3069.
- Leiden: H. Walenkamp & Zn., Turfmarkt 5, Tel. 20050.

(vervolg op pag. 101)

Solex-Clubnieuws

Haagse Solex-club

Op 28 Juni j.l. hield in de Nieuwe Doelen, Plein, Den Haag een vergadering belegd door verschillende Haagse Solex-berijders. Doel: het oprichten van een Haagse Solex Club. Een voorlopig bestuur werd gekozen, bestaande uit de heer J. Willemstijn, Wassenaar, Voorzitter, de heer W. A. de la Bije, Vice-Voorz., Meij. L. M. Rooseboom, secretaris, van Panhuysstraat 14, Meij. L. M. Ertinger, penningm., de heer P. J. Bos, Comm., de heer P. Rijkse Sr., Comm.

De contributie werd bepaald op f. 2,50. Naast het organiseren van tochten, ligt het in de bedoeling op winteravonden technische voorlichting te verschaffen en op andere wijze het onderling contact te bevorderen.

Het secretariaat is gevestigd: van Panhuysstraat 14, Den Haag, aan welk adres men zich als lid kan opgeven. De contributie gelieve men te storten op giro no. 933 t.n.v. de penningmeesteresse.

De Haagse Solexclub hield op 15 Juli haar eerste clubtocht door de mooiste gedeelten van Wassenaar, via Voorburg en Voorschoten.

Gepauzeerd werd in de schitterend gelegen uitspanning de „Luwte" te Wassenaar, waar het vrolijke gezelschap verrassingen gebrocht en een der leden fveerig zijn camera hanteerde.

Tegen de avond snorden de Solexers tevreden in de richting Den Haag. De Haagse Solexclub kan op een prettige middag terugzien.

De 2e tocht vond plaats op 29 Juli. Gestart werd om 2 uur vanaf gebouw Petrola, richting Noordwijk.

Aldaar werd op een der terrassen aan zee een nutteloze gepauzeerd en daar bleek ook dat een der bestuursleden niet alleen bedruven is in het Solexrijden, doch evenzeer in de omgang met babies. Over het prachtige rijfvepad, dat zich uitstrekt van Noordwijk tot Scheveningen, werd tetsuggereden. Dit machtige duinlandschap oogstte veel bewondering en talrijke foto's werden gemaakt.

Door Wassenaar ging het richting Den Haag en bij het afscheid nemen bleek weer eens, hoe de leden zich vermaakt hadden.

Op 6 Augustus is de bekende tentoonstelling ROTTERDAM-AHOY bezocht en op 20 Augustus gaat het naar AVIFAUNA te Alphen a/d. Rijn.

Amsterdamse Solex-club

Op 9 Juli j.l. hield de E.S.C.A. een clubtocht. Begun- stigd door prachtig weer ging de route langs de oude plaatsjes Monnikendam, Volendam-Edam en Hoorn naar Enkhuizen. Terug langs een andere weg naar Hoorn — verder via de Beemster naar Purmerend en zo weer naar Amsterdam. De afstand bedroeg ongeveer 130 km.

De Rotterdamse Solex-club tijdens de op 18 Juni jl. gemaakte tocht.

Rotterdamse Solex-club

Op 2 Juli j.l. heeft de R.S.C. weer met genoegen gesolext. De rit ging deze keer naar Bunnik bij Utrecht's Morgens half tien kwam de club op het Heiman Dinslaertplein bij elkaar. Wij smaakten het genoegen enige nieuwe gezichten te mogen zien en kennis te maken met nieuwe leden.

Via het Kratingerhout ging de tocht langs de rijksweg naar Gouda, gelijk door naar Haastrecht, waar even bij de „Kleine Bethuwe" werd aangelegd. Toen langs de moed- wegen over Oudewater, Montfoort, IJsselstein naar Polsbroekendam. Na aldaar wat genuttigd te hebben, ging het poort en dan naar Alblassem, over Groot Ammer's Streekerk, Bleskensgraaf en Molenaarsgraaf. Wat is het daar prachtig en rustig, geweldig voor de fotofiehebbers, scholen. Prachtige windmolens en heerlijk viswater. Verder de Noord over, na eerst genoten te hebben van het blaas- norama op het sluisje en het prachtige bouwwerk van Al- blassem en de Noord van de brug af gezien. Dan via Ridderkerk, Silkerveer, Bohes en IJsschoude huis- waarts. Het was weer een heerlijke rit.

De R.S.C. heeft in de heer Dekker een prima natum- en wegenkenner gevonden. Zijn werk is niet genoeg te vrouw als kopgroep houden en ons achter hen scharen. Dit voorkomt ook, dat we per abuis een verkeerde weg in- slaan.

Dank nog aan het service-station van Willy van Gent voor een prima monteur.

Tot de volgende rit, waarbij wij weer vele nieuwelingen hopen te zien.

Nijmeegse Solex-club

Op de 3e tocht welke onze club hield op 2 Juli kan niet anders dan met grote voldoening worden terugge- zien.

De route ging via Amhem en Schaarsbergen naar de Oetirose bossen, waar gepauzeerd werd en aldaar naar herder met z'n kudde, een door de meesten onzer nog nimmer gezien tarfeel.

Daarna werd via Garderen, waar we een ongekend mooi panorama mochten zien en waar het zeer dik was met bezoekers, een bezoek gebracht aan het Utkerkerme- er idyllisch plekje temidden van bos en heil. Verlofme- ring het door de Soerense bossen naar Apeldoorn. Een zeer groot gedeelte was met graswerk voor de wildga- nen afgerast en ook de wegen bleken met het werk te kin- nen worden afgesloten. Nogmaals werd getuigd om ten- omte vandaar de laatste etappe naar Nijmegen te solen. Ook deze tocht van ± 150 km werd gekenmerkt door zijn bijzonder goede wegen.

En om in de stijl van de „Verdaagse-stad te blijven: geen pech en „seen uitvallers".

Gedurende de tocht werd door een der leden de sug- gestie gedaan om een bezoek te brengen aan het oorlogs- museum te Overloon en het dagelijks bestuur, dat zeer gevoelig is voor ideeën van de leden, besloot in principe deze tocht te organiseren op 15 Augustus (Maria Hemel- vaart). Men reserveer daarom voorlopig deze middag!

Niet-leden die van deze gelegenheid gebruik willen maken om mee te gaan, kunnen hiervoor schriftelijk aan de secretaris opgeven. Zij ontvangen dan e.z.l. nader be- richt. Zij verplichten zich hiertoe tot niks. nader be- De de tocht welke geprojecteerd was op 16 Juli naar Groesbeek, via de Ooy en rander naar Moork en verder, viel letterlijk en figuratief in het water.

Reeds bij het begin gaf de voorzitter een demonstratie (natuurlijk klein genomen tegen de verkeersregels!) kwam hij in mut zand en maakte met zijn broekspijp ver- ward in het stuur. Men probeer dat eens na te doen!

Overigens ging het goed tot Groesbeek, waar we een piensbuit te verwerken kregen. Gerudings was de „Wolfs- beer" met zijn prachtig zitvlak een reddende engel, waarvan we vertrokken toen de bui (naar we dachten) te incasseren, welke ons deed besluiten de tocht ontijdig af te breken.

Spijtig voor de nieuwelingen die voor het eerst kennis- maakten, doch we hopen dat op een volgende tocht geen onaangename verrassingen zich zullen voordoen.

(vervolg onderaan pag. 101)

Het nieuwe Service-station van garage Jansen te Wassenaar

Wie de Gebr. Jansen kent, weet, dat dit service-station bij hen in goede handen is en weet ook, dat, kost wat het kost, de te verdienen service voor de volle honderd procent in orde komt. Vele zakenvrienden van de heren Jansen waren bij deze opening aanwezig en de vele bloemstukken gaven blij van de populariteit, die zij bij alle rangen en standen genieten.

De officiële opening werd besloten met een gezellig samenzijn, waarbij ook de belangstellende Solex-berijder voor een ogenblik als gast uitgenodigd werd te vertoeven. Het is de moeite waard in dit prachtig uitgevoerde en geoutleende service-station eens een kijkje te nemen. Hier geldt zeker: service bovoren!

J. A. PHYLIPSEN.

Er veeren bloemen en lachende gezichten toen Service-station Jaap Vos te Dordrecht zijn 500e Solex verhocht.

(vervolg van vorige pagina)

Solex-orienteringsrit

Wie de twintig deelnemers aan de Solex-Orienterings- rit, welke over een afstand van zes en dertig kilometer in de omstreken van Breda verreden werd, heeft bezig- gezien, moet wel bewondering voor hun prestaties heb- ben. Alle twintig deelnemers hebben het zeer zware par- coues uitgereden.

(vervolg op pag. 102)

Bestaande Service-Stationen

Vervolg

- Temmer: K. Koopmans Langestreek 31, Tel. 98.
- Lisse: Jo de Kooiker, Kanaalstraat 60.
- Loosdrecht-Busschede: J. H. Veger, Oldenzaalstraat 726, Tel. 4109.
- Maasland: H. Vink, Huis ter Lucht, B 41a, Tel. 573.
- Maarsland: J. Felix, St. Pietersstraat 34, tel. 4872.
- Marknesse (N.O.P.): S. Dijkstra, Breesstraat, Tel. 51.
- Middel: A. Kroeskop & Zn., Zuiddeinde 50, tel. 401.
- Middelburg: Gebr. van den Driest, Herenstr. 12, tel. 2410.
- Middelhamis: H. J. Campfens, Chr. de Vrieslaan C 193, telefoon 60.
- Nijmegen: A. W. Boom, v. d. Havenstraat 12-14, tel. 23964.
- Nijverdal: Jan Hosmar, Grote straat 111, tel. 608.
- Oirschot: Fa. U. F. C. van Zeldt, Spoorwoudweg 198, tel. 350.
- Oostendorp (post Elburg): W. Zoet, Rijksstraatweg H 53, Tel. 415.
- Oostervelde: Gebr. Tasma, Brinkstraat 10, tel. 35.
- Ootmarsum: W. A. Heisterkamp, Marktstraat 346, Tel. 221.
- Oss: Gebr. Hendriks, Heuvel 25, Tel. 2426.
- Oud-Beyerland: J. Brouwer, Oost Voorstraat 37, tel. 128.
- Purmerend: Fa. Schiemer, Slotplein, tel. 131.
- Raalte: Jorink en Van Rossum, Stationsstraat 32, Tel. 331.
- Raanndonsveer: A. E. M. van Zwol, Hoofdstraat 3-5, Tel. 42.
- Roermond: J. op 't Root, hoek Wilhelminalp-Ventlosep. 8, tel. 2320.
- Roosendaal: Fa. Hennekam, Adm. Lontekstraat 1, tel. 2044.
- Roosendaal: W. v. Gent, Bergweg 220, tel. 43364.
- R. S. Slokvis & Zonen N.V., Oostkoudstijk 17, tel. 50577.
- J. A. Kroeswijk, Pretoriaaan 15, tel. 71288.
- E. M. Maaskant, Oudedijk 54, tel. 22172.
- Rozemburg: Fa. J. Lieveart, Koningsmeelaan 5, tel. 31.
- Sappeneer: H. Schap, Noordstraat 45, tel. 2481.
- Schaagen: Fa. K. Middeldiep, Loet 17, tel. 251.
- Scheveningen: Maasland, Keizerstraat 69a.
- Schiedam: Garage „Unique", Burg. Knappertaan 6, tel. 68100-67100.
- Sittard: S. J. D. Vandenbergh, Voorstad 15, tel. 2738.
- Smeek: Fa. A. Rodenburg, Oostdijk 85, tel. 2163.
- Spijkensse: G. van Peit, Stationsstraat 5, tel. 15.
- Stadskanaal: Gerh. Iest, Hoofdstraat 130, tel. 73.
- Steenwijk: M. de Vroomer, Gasthuisstraat 36, Tel. 2215.
- Strylen: C. den Haan, Nieuwe straat 19, tel. 202.
- Tenouzen: Gebr. Cappendijk, Axelsestr. 174, tel. 2030.
- Tholen: C. Duine & Zonen, Eendrachtsweg 4402.
- Tiel: A. Smits & Zn., Weerstraat 18, tel. 2286.
- Tilburg: Fr. Bogaers, Broedersweg 7, tel. 2286.
- Uithuizen: G. Dinkla, Kaakstraat B 260, tel. 13.
- Utrecht: A. J. A. v. d. Made, Voostr. 83, tel. 12609.
- Versveld: J. H. Ruesink en Zn., Spoorstraat C 43, Tel. 207.
- Veghel: Frans v. d. Dungen, N.C.B.-laan 7, Tel. 106.
- Veenendaal: Fa. S. J. van Wijk, Prins Bernhardaan 219, tel. 530.
- Venlo: J. van Hoogstraten, Parade 21, tel. 2662.
- Venray: L. J. van Haren, Markt 2a, tel. 221.
- Vierdingem: Motorhome H. Vink, Jan Steenstraat 22, Tel. 2076.
- Vlissingen: Fa. v. d. Driest, Scheldestraat 59, Tel. 2216.
- Waalwijk: Fa. A. M. Schoep, Laageinde 39, tel. 102.
- Wageningen: H. B. Goedhart, Grinweg 48a, tel. 2724.
- Wassenaar: Garage Jansen, Straatweg 773, Tel. 9941.
- Weert: A. H. Halbers-Niessen, Beekstraat 89, tel. 2037.
- Winschoten: Jac. Smedes, Blijhamsterstraat 9, tel. 509, b.g.g. 514.
- Winterwijk: Langwarden en Kruenen, Torrenstraat 2, tel. 2133.
- Wisselkerke: F. A. van Damme, Noordindstraat 128, tel. 224.
- Woerden: Fa. Ton van Beynum, Leidsestraatweg 124, tel. 409.
- Workum: G. S. Visser, Markt A 188, Tel. 99.
- Wolvega: Fa. Gouma, Heerenveensweg 22, Tel. 52.
- Zaandam: P. J. Verhoef, Stadhuisplein 2, tel. 3881.
- Zeist: G. van Amerstroot., Slotlaan 39, tel. 3366.
- Zeyenmar: H. L. Thüissen, Arnhemseweg 288, Tel. 206.
- Zierikzee: Remeyn en v. d. Zande, Lange Nobbelstr. A 119, tel. 130.
- Zuiphen: J. Zwier, Berkeisingel 40, tel. 1497.
- Zwolle: W. Draet, Thomas à Kempisstr. 26, tel. 6882.

(vervolg van pag. 101)

Om twee uur werd op de Grote Markt voor hotel „Du Commerce“ gestart. Om de minuut vertrok er één van de ridders. Er waren in het patroons zes route- en vier tijdcontroles. Leden van de Bredase Motor Club hadden deze controleposten bezet en hadden voor de organisatie van deze rit mede zorggedragen. Van Breda ging het over verschillende landweggetjes naar Beek, waar wel het zwaarste gedeelte van het traject gelegen was. Over bijna onbegaanbare paden, die door de neersgevallen regen veranderd waren in kleine beekjes, moesten de Solex-rijders de voorgeschreven route volgen. Er waren zelfs paden bij, die niet meer dan een karrespoor waren vol met kuilen. Van Beek ging het door het prachtige, maar nu sombere, Liesbosch naar de uitspanning „De Boswachter“, waar een half uur verplichte rust was. Deze rust deed de deelnemers goed. Welgemoed stapten zij weer op hun bromfiets om via „Bremberg“ en Rith naar het Mastbos te rijden. Bij hotel „Mastbos“ verliet men het bos, waarna door het Montenspark en Boelmeer naar de finish op de Grote Markt werd gereden.

Ondanks de hevige regenbuien en de straffe wind waren de deelnemers vol lol. Alleen speet het hun, dat er niet meer Solex-rijders hebben meegedaan. Een zeer klein aantal van hen is maar lid van de Bredase Solex-Club, die zeer veel activiteit ontplooit en ook luster bijgezet heeft aan de Sportweek.

Na afloop volgde de prijsuitreiking door de voorzitter van de Sportweekcommissie, kapitein Lely. Kapitein Lely roemde de activiteit van de Solex-Club en prees de samenwerking van de B.M.C.

Daarna sprak hij hartelijke woorden tot de winnaar, de heer F. van de Grand, die met slechts drie strafpunten de eerste prijs in de wacht gesleept had. De heer Lely overhandigde hem de wisselbeker. Deze moet driemaal achter elkaar of vijfmaal in totaal gewonnen worden. Tevens ontving de winnaar een prachtige lauwerkrans. De totaaluitslag was: 1. F. v. d. Grand, 3 strafpunten; 2. R. v. d. Heuvel (4); 3. P. Berben (12); 4. A. Blyssse, J. v. d. Veeken en E. Jonsmans (33); 5. H. Vogelsang (34); 6. A. Oomen (41); 7. J. Duitveleer (47); 8. J. Sturbenrouch (51); 9. B. Joling (53); 10. J. Tollekamp (65); 11. L. v. d. Veeken (72); 12. Simon Boog (75).

★ SOLEX-jes ★

Heer n.l. vraagt **TOCHTGENOOTE(E)** voor een reis per Solex door Nederland 1ste week van September, Br. ond. no. 1230 Adv. Bur. de la Mar, Noordende 122a, Den Haag.

Op uw tocht naar Twenthe, bezoekt: **„HOTEL DE KROON“, HENGELO (O)** Eerste Hotel links aan hoofdweg van Amsterdam

Prijzverlaging Reetcel zadeldekje

Een goed bericht. Het speciaal voor de Solex vervaardigde Reetcel zadeldekje, dat zo heerlijk verend is dat u nooit zelfzels niet bij zeer lange afstanden — zadel pijn kunt krijgen, — verd. per 1 Augustus, j.l., in prijs teruggebracht tot f 4,95. Mocht u nu in Reetcel zadeldekje nog niet hebben, dan adviseren wij u: koop er een, u zult er veel gemak van ondervinden.

Dr. LEEFLANGER

Reclame-Medicus

ZEGT:

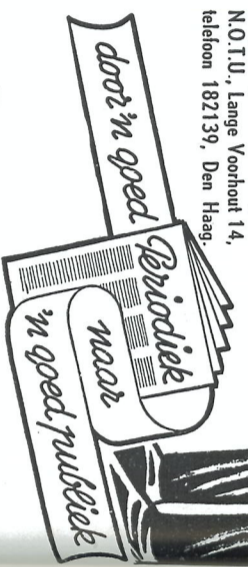

EEN GOED LEVEN EN... EEN LANG LEVEN.

Dát hebben de adverteerders in onze goed gelezen en lang bewaarde tijdschriften!

Het feit, dat iemand op een of meer tijdschriften gebouwd is, wijst op een zekere maatschappelijke welstand en op ontvankelijkheid voor goede lectuur. Een reclame-voordracht, die RUSTIGE lezing vereist, is aan de abonne's van tijdschriften wél besteed.

Ieder, die bij het kiezen van reclame-media niet over één nacht ijs gaat, zal kennis willen nemen van de uitkomsten van het landelijk onderzoek, dat in opdracht van de Nederlandse Organisatie van Tijdschrift-Uitgevers (N.O.T.U.) verricht werd door het Nederlands Instituut voor de Publieke Opinie. Het Rapport Professionele-tijdschriften kan door serieuze belangstellenden onder vermelding van firma en functie aangevraagd worden bij de N.O.T.U., Lange Voorhout 14, telefoon 182139, Den Haag.

en... Uw advertentie leeft langer

Adverteert in dit blad!

U bereikt er 10.000 koopkrachtige lezers mee! Advertentie-tarieven worden op aanvraag gaarne toegezonden

Eren goed als de

CHAMPION bougie

's werelds favoriet

op elke motorvoertuig voldoet, voldoet zij op het

RijwielSolex

„Eston“

The most perfect All-Weather Sport- and Motor Coat

MODEL „COMMANDER“ f 60,-
MODEL „RUNNER“ f 40,-
IN KHAKI EN ZWART

Zie afbeelding in April nummer „Op de Solex“

MODEL „CANADIAN“ f 45,-
MODEL „DAILY“ met Capuchon f 45,50
IN BEIGE, DONKER BLAUW EN BORDEAU
Zie afbeelding in Juni nummer „Op de Solex“

MODEL „WARD“ f 38,75
MODEL „PRINCESS“ f 37,50
IN BEIGE KLEUR
Zie afbeelding in Juli nummer „Op de Solex“

VRAAGT UW „SOLEX“ AGENT GRATIS PROSPECTUS VERKRIJGBAAR BIJ: MOTOR- EN REGENKLEIDING FABRIEK J. TITTEL FRANKLINSTRAAT 103 - DEN HAAG

UW RIJWIELSOLEX

is het best verzekerd op de

Solex Polis

van

„DE ZEVEN PROVINCIËN“

Ook andere rijwielen met hulpmotor verzekeren wij op ruime condities en tegen billijke premie.

Inlichtingen worden gaarne verstrekt door de plaatselijke vertegenwoordigers en door het Hoofdkantoor van de Mf. JAVASTRAAT 1a, s-GRAVENHAGE

oefrootnummer 00141
Reetcel
RUBBERVULLING

voor:

Rijwiel- en motordekken

Stoelzittingvullingen

Sportartikelen

(Springmatten

scheenbeschermers)

Tapijt- en Truploperonderleg

N.V. FABRON, RHEENEN

*Ook het RijswielSolex
is gemonteerd met*

VREDESTEIN

banden

snel, soepel en betrouwbaar

op de
SOLEX

